

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

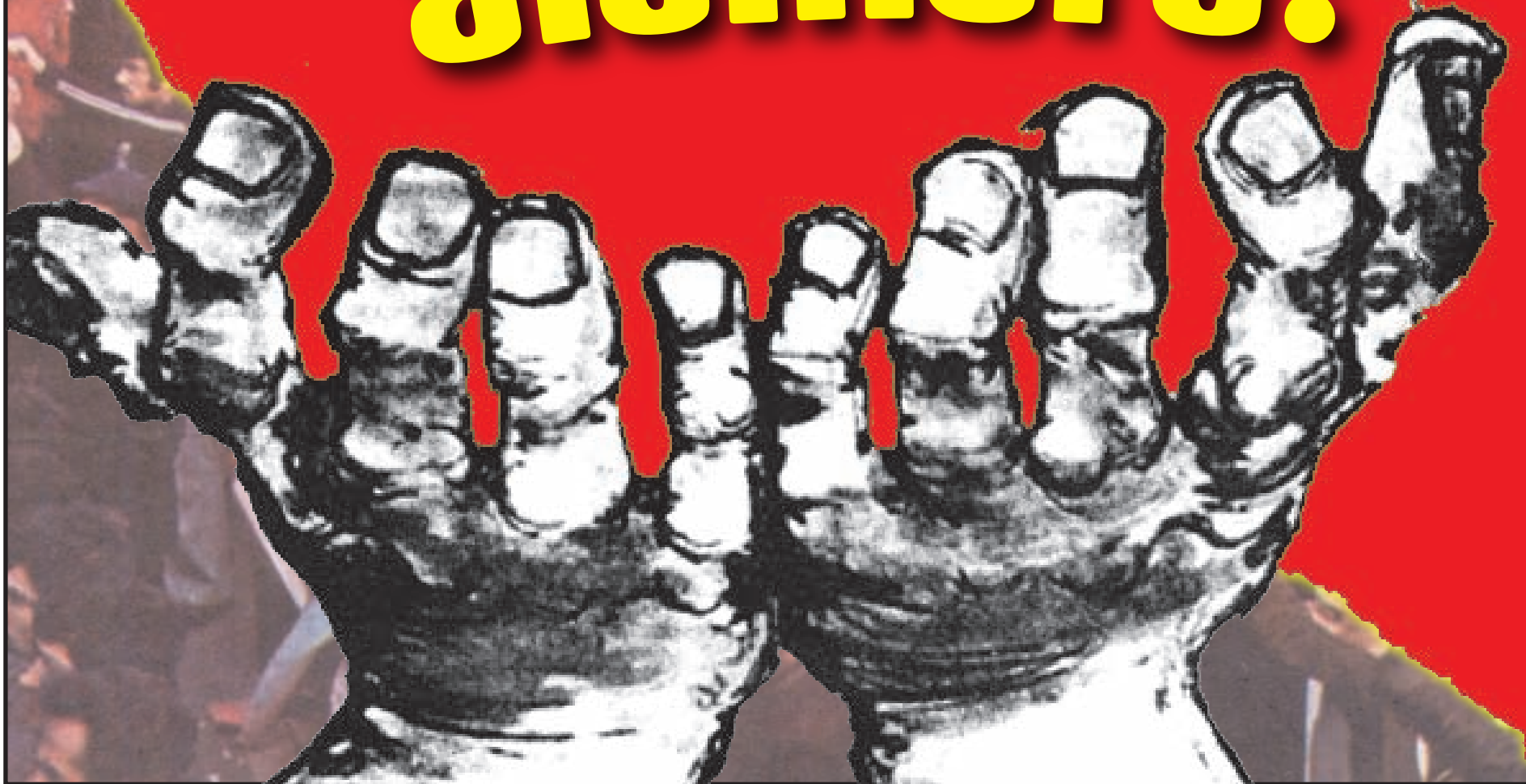
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/15 • 17 Nisan 2009 • 1 TL

**Krizin faturasasını
kapitalistlere ödetmek
için**

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

Taksim yolunda temizlenmesi gereken engeller.....	3
Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan çağrı:4	
TKİP mücadeleye çağırıyor!	5
Türkiye-Ermenistan ilişkilerinde yeni gelişmeler.....	6
1 Mayıs faaliyetlerinden.....	7-9
Emekçiler 1 Mayıs alanı Taksim'de buluşuyor... ..	10
BES üyeleri talepleri için yarım gün iş bıraktı... ..	11
Kurtiş Matbaacılık işçileri hakları için direnişte!	12
MEHA Tekstil direnişi eylemlerle sürüyor... ..	13
İşçi ve emekçi hareketinden... ..	14-15
1 Mayıs mücadele geleneğimizde elden ele taşınan	
kızıl bir bayraktır!	16-17
1 Mayıs üzerine işçi ve emekçilerle konuştuk... ..	18
Bültenlerde 1 Mayıs çağrısı... ..	19
Obama-Ahmet Türk görüşmesi üzerine 20	
Obama ziyareti Kürt hareketinde boş hayalleri yeniden körükledi... ..	21
Sermaye hükümeti yeni manevralar peşinde.	22
9 Eylül'de Genç-Sen ve paralı eğitim tartışmaları... ..	23
YÖK'ten üniversiteleri bölme planı! ..	24
YTÜ'de baskılar protesto edildi.....	25
Yerel seçimlerin sonuçları üzerine	
Volkan Yaraşır	26
CIA-Soros patentli “devrimler”in sembol ismi Saakaşvili'nin tahtı sallanıyor! 27-28	
Cumhuriyet “cephesinde yeni bir şey yok!” - M. Can Yüce	29
Eylem ve etkinliklerden... ..	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/15 ● 17 Nisan 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs'a sayılı günler kaldı ancak 1 Mayıs tartışmaları sürüyor. Özellikle İstanbul'da 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanıp kutlanmaması yönündeki tartışmalar alevlenmiş bulunuyor. Bu tartışmalar yeni bir ayrışmanın zeminini işaret ediyor. Önümüzdeki günlerde herkes kendi tutumunu belirleyecek ve buna uygun bir konumlanma içine girecektir.

Daha şimdiden bu yöndeki ayrışmalar belirgin bir hal almış bulunuyor. Türk-İş, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için İstanbul Valiliği'ne başvuracağını, bu başvurunun reddi durumunda gösterilecek başka bir alanda 1 Mayıs kutlamasını gerçekleştireceklerini açıkladı. Bu tutumun 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması yönünde sergilenen iradenin ve çabanın boşa çıkarılması anlamına geldiği açıktır. Türk-İş'in bu titrek tutumunun soldan destekçileri de yok değil. En başta kimi liberal-sol çevreler olmak üzere EMEP ve TKP bu tutumun soldan destekçileri durumundadırlar.

15 Nisan tarihli TKP Siyasî Büro imzalı “TKP'den tek ve kitlesel 1 Mayıs çağrısı” başlıklı açıklama İstanbul'daki 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması girişimlerine karşı açıktan bir saldırıyı ifade etmektedir. Bu açıklama TKP'nin korkak, oportünist ve kaçkın tutumunun sadece yeni bir örneğidir. TKP, bu tutumunun üzerini her zamanki gibi demagojik söylemlerle örtmeye çalışmaktadır. Ancak bu söylemlerin hiçbir inandırıcılığı ve samimiyeti yoktur.

Benzer bir tutum EMEP'ten yansımaktadır. EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, Eskişehir'de düzenlediği basın açıklamasında “*İstanbul Valisi Muammer Güler'in açıklaması karşısında yeniden gerginlik yaratılması, işçilerin katılmasını engelleyecek şekilde bir Taksim sıkıştırması, Taksim ısrarı doğru değildir. 1 Mayıs Taksim'e kilitlemek kabul edilemez*” demektedir. Açık ki sorunu dar bir alan tartışması olarak anlayanların bu tutumu da şasırtıcı değildir. Geçen seneki göstermelik Taksim kararları ve bunu boşa çıkaran pratik tutumları bu açıklamadaki “işçilerin katılmasını engelleyecek” demagojik söylemlerin ikiyüzlülüğünü tüm çıplaklığı ile ortaya sermektedir.

Son iki yıldır İstanbul'daki 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için düzenin saldırılarına karşı kararlı ve militan bir tutumla yanıt verilmektedir. Bu tutum düzen

ve devrim çatışmasının zeminine dönüşmüş bulunmaktadır. Bu yıl da aynı militan ve kararlı tutum sergilenecektir. 1 Mayıs Taksim kutlaması birilerinin iddia ettiği gibi “birkaç bin solcu”nun devletle çatışması değildir. Bunu böyle iddia etmek tam bir ciddiyetsizlik ve hafiflik örneğidir.

Binlerce işçi ve emekçi 1 Mayıs günü 1 Mayıs Taksim yasağının kaldırılması, '77 1 Mayıs katliamının sorumlularının yargılanması, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi ve krizin faturasını ödememek için 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklar.

Devrimci 1 Mayıs Platformu, DİSK, KESK, TTB, TMMOB gibi sendika konfederasyonları ve emek örgütleri ile kimi ilerici ve devrimci güçler, 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını dost-düşmana ilan etmiş bulunuyorlar. Bu çağrının gereklerine uygun bir çaba ve inisiyatif ortaya koymak ertelenemez bir sorumluluktur.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Taksim yolunda temizlenmesi gereken engeller

1 Mayıs yaklaşıyor. Krizin faturasının ağır biçimde işçi ve emekçilere ödetildiği ve daha fazlasını da ödetmek için hazırlıklar yapıldığı bir dönemde, 1 Mayıs sermayeye karşı emeğin mücadelesinde önemli bir eşik durumunda. Çünkü sermaye ile işçi sınıfı ve emekçilerin karşıt cephele biçiminde karşı karşıya geldiği, boy ölçüşükleri gündür 1 Mayıs. Bu hem 1 Mayıs’a bir ayna işlevi yüklemektedir, hem de 1 Mayıs aynasından ortaya çıkan güçler dengesi, kendisinden sonraki mücadele süreçlerine önemli etkilerde bulunmaktadır. İşçi ve emekçilerin ana gövdesinin birlik-dayanışma ve mücadele ruhuyla alanlara çıktığı bir 1 Mayıs, moral ve siyasal kazanımlarıyla sermayeye karşı mücadeleyi ileriye taşıyacaktır. Tersine bir durum ise işçi sınıfı saflarındaki dağınıklığı arttıracak, mücadele gücünü ve dinamizmini zayıflatacaktır.

Bugünkü durumda krizin faturasını ödememek için güçlü ve etkili bir mücadele yürütemeyen işçi sınıfı ve emekçiler için 1 Mayıs’ın kazanılması, ayrı kanallardan akan mevzi direnişlerin 1 Mayıs’ın birlik ve dayanışma ruhuyla kaynaştırılması, dağınık durumdaki işçi sınıfı saflarının toparlanması ve birleşik bir mücadele yolunun açılması anlamına geliyor. 1 Mayıs’ın kazanılması, sermayenin işçi sınıfı ve emekçilerin önüne kurduğu şovenizm, mücadeleye güvensizlik, örgütsüzlük, sendikal bürokrasi gibi engellerin yıkılması ya da en azından bu engeller üzerinde önemli gediklerin açılması demektir.

Bu yılın 1 Mayıs’ının güncel önemi de işte buradan kaynaklanıyor. Gerek düzen cephesinden ve gerekse de işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden hazırlıklar, 1 Mayıs’ın bu güncel anlamı ve öneminden dolayı apayrı bir önem kazanmaktadır. Oldukça erken bir tarihte başlayan bu hazırlıkların odak noktasında ise Taksim Meydanı var. Son iki yılın 1 Mayıs’ında Taksim ekseninde ortaya çıkan sınıfsal ve siyasal kutuplaşma ile birlikte işçi sınıfı cephesinden sergilenen kararlılık önemli siyasal etki ve sonuçlar yaratmıştı. Taksim’e çıkılamamış olmasına karşın 1 Mayıs işçi sınıfı cephesinden kazanılmıştı. Çünkü 1 Mayıs’ta devlet terörüne boyun eğmeyen bir mücadele iradesi ve ruhu vardı. Ortalama bir işçi ve emekçiyi bile devlet terörüne karşın Taksim yoluna çıkma iradesi göstermesi, 1 Mayıs’ın kazanıldığının en önemli göstergelerindendi.

Düzen cephesi bu yılın 1 Mayıs’ına geçtiğimiz yılın deneyiminden çıkardığı derslerle hazırlanıyor, bu hazırlığa bağlı olarak hamleler yapıyor. Bu hamlelerin en önemlisi 1 Mayıs’ın resmi tatil günü ilan edilmesidir. Geçtiğimiz yıl bu yöndeki talebe cepheden karşı çıkan ve işçi sınıfıyla alay edercesine tatilin ekonomik maliyetinden dem vuran Tayyip Erdoğan ve avanesi, tüm bu söylediklerini yutarcasına geri adım attı ve 1 Mayıs’ın tatil günü olmasını gündeme getirdi. Bu adımla geçtiğimiz yıl oluşan sınıfsal gerilim ve kutuplaşma atmosferi bu kez yaratılmamaya çalışılıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin 1 Mayıs’a ilişkin taleplerinden biri karşılanmakta, ancak bu 1 Mayıs’ın sınıfsal özünü karartmanın ve ileri bir çıkışın önünü almanın dayanağı haline getirilmek istenmektedir. Bunun için bu adımı atarken onu bir lütuf gibi gösteriyorlar. Bunu yaparak bu adımın işçi sınıfının mücadelesinin bir sonucu ve kazanımı olarak

görülmesine engel olmayı hedefliyorlar.

Fakat ne yaparlarsa yapsınlar bu adımın işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin, somutta da son iki yılın Taksim kararlılığının ürünü olduğu gerçeğini değiştiremezler. İşçi sınıfı cephesinden bu hamleye verilecek yanıt, “1 Mayıs’ı (resmi tatil günü ilan edilmesi anlamında) kazandık, Taksim’i de kazanacağız” olmalıdır. Taksim’i kazanmak, kuşkusuz sadece ve sadece sınıfsal bir güç ve enerjinin sonucu olacaktır. Taksim’i bu biçimde kazanmak ise sınıf mücadelesinin farklı alanlarında ve taleplerinde mücadele ederek kazanmaya olan güvenin ve inancın artmasına yol açacaktır.

1 Mayıs gününün resmi tatil günü ilan edilmesi hamlesiyle aynı zamanda Taksim kararlılığını gösteren güçleri bölmek ve yalnızlaştırmak planı yapılıyor. Bunda başarı elde edilmesi ölçüsünde de Taksim’e çıkışı engellemek için baskı ve terörde sınır tanımayacaklardır.

Hükümetin Taksim konusunda topu İstanbul Valisi’ne atması da bu çerçevede değerlendirilmelidir. Bu, Taksim kararlılığının politik yönünü karartarak onu kriminalize etme hesabının bir yansımasıdır. Diğer taraftan ise vali üzerinden aslında Taksim yasağının gerisinde bir devlet politikası olduğu gerçeği ortaya konulmaktadır. 1977 1 Mayıs’ı 12 Eylül’e giden yolda önemli bir işlev görmüştür. Daha sonra Taksim’de 1 Mayıs kutlamalarına yasak konularak işçi sınıfının önüne bir kırmızı çizgi çekilmiştir. Dolayısıyla işçi sınıfının muhatabı sadece hükümet değil, fakat aynı zamanda sermaye devletinin bizzat kendisidir. Bunun için işçi sınıfı hazırlığını buna uygun bir ciddiyet ve iddiayla yapmak zorundadır.

İşçi sınıfı cephesinden yapılacak hazırlığın en önemli unsurlarından birini, Taksim kararlılığını zaafa uğratmak üzere düzenle tam bir işbirliği içerisinde davranan sendika bürokrasisine karşı mücadele oluşturuyor. Hak-İş bürokratları bu işbirliğini düzenin safından Taksim iradesine karşı cephe almak biçiminde gerçekleştirirken, Türk-İş bürokratları ise “Taksim’e başvuracağız ama izin verilmezse başka bir alanda kutlayacağız” biçiminde kıvrıp aynı kapıya çıkıyorlar. Böylelikle de daha baştan Taksim’e çıkışın önüne bir büyük engel koymuş oluyorlar. Düzen cephesi sendika ağalarının bu tutumunu Taksim kararlılığını baltalamanın, onu gözden düşürmenin imkanı olarak değerlendiriyor. Bunun için sendika ağalarından hesap sorulması ve etkisizleştirilmesi büyük önem taşıyor.

Sendika ağalarının bu açık ihaneti karşısında özellikle Türk-İş bünyesinde merkez yönetimine karşı muhalefet yapan ve “ileri” iddialarda bulunan sendika yöneticilerinin tutumu da dikkat çekmektedir. Bu sendika yöneticileri, merkez yönetiminin açık ihanetine tepki gösterip Taksim’de belli bir ısrar göstermekle birlikte, onu aşacak bir inisiyatif göstermekten de kaçınıyorlar. Bu iradesizliğin kaynağında bu yöneticilerin sınıfın çıkarlarından uzak konumları ve bu uzaklığa bağlı olarak taşıdıkları liberal anlayışları var. Bu anlayışa göre bugün asıl önemli olan birleşik ve kitlesel bir 1 Mayıs’tır. Bunun için Taksim ısrarı gereksizdir. Eğer devlet Taksim konusunda ısrar ederse, işçi sınıfı ve emekçiler kitlesel bir

Bu mücadelede başarı kazanılması hem işçi sınıfı ve emekçi hareketinin önündeki gerici engellerin temizlenmesi, hem de kararsız unsurları mücadele yolunda tutmak için şarttır. Bu görevlerin hakkı verilirse birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs’ın ve Taksim’in önü sonuna kadar açılacaktır.

1 Mayıs için bu ısrarı sürdürmek anlamsızdır.

Elbette bir mevzi savaşımında bazen daha güçlü saldırmak için geri çekilmeler olabilir, fakat bunlar kararlı bir savaşım yürütmeksizin daha baştan yelkenlerini suya indiriyorlar. Birlik adına ileri sürdükleri ise kof, politik bakımdan şekilsiz, düzenin icazet alanında göstermelik bir 1 Mayıs’tır. Sorun da buradadır zaten. Taksim kararlılığının yükseltildiği ve düzenin büyük ölçüde sıkıştırıldığı koşullarda bu tür bir anlayışın öne sürülmesi bozgunculuktan başka bir şey değildir.

Bu bozguncu anlayışın işçi sınıfı ve emekçi hareketi içerisindeki dayanakları alt kademe sendika bürokratlarıdır. Siyasal alandaki temsilcileri ise EMEP, TKP ve ÖDP türünden reformistlerdir. Öyle ki bu reformistler şimdiden Taksim kararlılığına karşı açıktan bir siyasal mücadele yürüterek işçi sınıfı ve emekçi hareketinin ileri bölüklerini geriletiyorlar. Belirtmek gerekir ki, bu liberal takımı Çağlayan cenderesinin kırılmasından başlayarak hep bu tür bir gericiliğin temsilcisi olarak hareket etti. Hep “birleşik ve kitlesel bir 1 Mayıs” adına ileri çıkışların karşısında durdular. Eğer bu gericiliklerinde başarı kazanmış olsalardı, bugün işçi sınıfı ve emekçiler hala da Çağlayan’da 1 Mayıs’ı kutluyor olacaktı. Dahası 1 Mayıs gününün resmi tatil edilmesi talebi de kazanılmamış olacaktı. Bu durum kazanmanın yolunun sadece ve sadece kararlı bir mücadeleden geçtiğini gösterdiği gibi, aynı zamanda reformlar uğruna mücadelede devrimcilikle reformizm arasındaki temel ayrımı da göstermektedir. Son birkaç yılın 1 Mayısları’ndaki devrimci irade ile elde edilen kazanımlar bu bakımdan oldukça açıklayıcıdır: Reformları elde edebilmenin yolu da sadece ve sadece kararlı devrimci bir mücadele çizgisinden geçmektedir.

Sonuç olarak belirtmek gerekirse, sendika ağalarına, alt kademe sendika bürokratlarına ve reformizme karşı mücadele, 1 Mayıs ön hazırlık sürecinin en önemli görevleri arasındadır. Bu mücadele bir yönü bu güçlerin politik platformlarının gerici-uzlaşmacı karakterinin ortaya konulmasıdır. Diğer yönü ise işçi ve emekçileri Taksim kararlılığına ve militan bir mücadele ruhuna kazanacak etkili bir kitle çalışmasıdır. Bu mücadelede başarı kazanılması hem işçi sınıfı ve emekçi hareketinin önündeki gerici engellerin temizlenmesi, hem de kararsız unsurları mücadele yolunda tutmak için şarttır. Bu görevlerin hakkı verilirse birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs’ın ve Taksim’in önü sonuna kadar açılacaktır.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan çağrı:

Emperyalist saldırganlığa, işsizliğe, açlığa, yoksulluğa ve baskılara karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü yaklaşırken, emperyalist-kapitalist sistemi saran ekonomik kriz ülkemize de kitlesel işsizlik, derinleşen sefalet, sosyal hakların tırpanlanması, demokratik hakların gaspı, artan baskı ve terör şeklinde yansımaktadır.

Bugün ekonomik kriz sonucunda ülkemizde işsizlik oranı yüzde 22.5'a ulaşmış, kriz nedeniyle 600 binden fazla kişi işten çıkartılmıştır. Çalışanların ücretleri düşürülmüş, evimizin kapısına gelen faturalar ise her geçen gün kabarmıştır. Diğer yandan ise emekçi halklarımız üzerinde baskılar artmaktadır. Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikası devam etmiş, devlet terörü sokakta keyfi aramalarla, gözaltılarla sürmüş, son olarak Nurtepe'de, Ağrı'da olduğu gibi baskı ve terör tırmandırılmıştır.

1 Mayıs tüm dünyada işçi ve emekçilerin egemenlere karşı başkaldırdıkları, güçlerini birleştirdikleri, taleplerini dile getirdikleri bir mücadele günüdür. Egemenler, mücadele tarihine kanla yazılan 1 Mayıs'ın görkemli gösterilere konu edilmesinden, işçi ve emekçilerin öfkelerini dile getirmesinden, çıkarları ve talepleri doğrultusunda birleşik mücadeleyi büyütmesinden korkuyorlar. Bu nedenle 1887'de olduğu gibi 4 işçi önderini katlederler, '77 1 Mayıs'ında olduğu gibi 1 Mayıs'ları kana boyarlar. 1989'da olduğu gibi 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen Mehmet Akif Dalcı'yı katlederler. 1996 Kadıköy 1 Mayıs'ında olduğu gibi 1 Mayıs'ı kitlesel kutlamak isteyenlere gözdağı vermek için üç işçiyi katlederler. Bu da yetmez, işçi sınıfının kanının aktığı Taksim'i işçi ve emekçilere yasaklarlar.

Baskı ve yasaklarla işçi ve emekçilerin haklı mücadelesini dizginlemeye çalışan egemenler son iki yıldır 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamaya çalışan emekçilere azgınca saldırdılar. Sendika binalarını kuşattılar, sokaklara, hastanelere gaz bombası attılar. Son iki yıldır Taksim 1 Mayıs'ı zulmün sahipleri ile hakları için direnen emekçilerin irade savaşına dönüştü.

Bizler bu yıl da egemenlerden hesap sormak için, iş bırakma çağrısını yükselterek 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız! Zulmün sahiplerinin karşısına dikilecek, işçi ve emekçilerin taleplerini en güçlü şekilde haykıracağız.

'77 katliamının sorumlularının yargılanmasını, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesini ve Taksim üzerindeki 1 Mayıs yasağına son verilmesini isteyeceğiz. Hak ve taleplerimizi dile getirecek, krizin bedelini ödemeyeceğimizi haykıracağız.

1 Mayıs yaklaşırken krizin sonuçlarına karşı öfkesi biriken işçi ve emekçiler işyerlerinde, fabrikalarında direnişi seçiyorlar. Bulundukları alanları eylem alanlarına çeviriyorlar.

Emekçi halklara yönelik dizginsiz bir saldırı dalgasının sürdüğü bugünlerde ortak mücadelenin örgütlenmesi hayati önemdedir. 2007 ve 2008 1 Mayıs'ları bizlere irade ve kararlılığın, işçi ve emekçilerin birleşik gücünün önemini göstermektedir.

Bizler bu irade ve kararlılıktan aldığımız güçle bu 1 Mayıs'ta da Taksim'de olacağız.

Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak tüm işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları egemenlerden hesap sormak, krizin bedelini ödememek, halkların kardeşliğini, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme, birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'ı yaratmak için Taksim alanına çağırıyoruz! Biz orada olacağız.

- Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilmesi için,
- 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi için,
- '77 katliamcılarının yargılanması için,
- Krizin bedelini ödememek için,

1 Mayıs'ta Taksim'e!

Devrimci 1 Mayıs Platformu

Ankara'da devrimci 1 Mayıs çağrısı...

“İş bırakalım, 1 Mayıs alanına çıkalım!”

Ankara'da BDSP, Alinteri, DHF ve Odak'ın oluşturduğu **Ankara Devrimci 1 Mayıs Platformu**, 10 Nisan günü 2009 Ankara 1 Mayıs'ına ilişkin düzenlediği basın toplantısıyla sürece dönük ortak yaklaşımını açıkladı.

Okunan ortak açıklamada, bu seneki 1 Mayıs'a; emperyalist saldırganlığın tırmandırıldığı, kriz nedeniyle işçi ve emekçilerin işten atıldığı, düşük ücretlerle ve giderek daha ağır koşullarda çalıştırıldığı, eğitim, sağlık, vb. hakların özelleştirildiği, Kürt halkına yönelik saldırıların sürdürüldüğü bir siyasi atmosferde girildiği belirtildi.

Bu siyasal başlıklar çerçevesinde Ankara'daki tüm kurumlara 2009 1 Mayıs'ını birleşik, kitlesel, devrimci bir zeminde örgütlenme çağrısı yapıldı. Açıklama platformun somut öneri ve taleplerinin sıralanmasıyla son buldu.

Talepler:

- Sendikalar dâhil olmak üzere güçlü ve kitlesel bir 1 Mayıs'ta samimi olan tüm güçler işçi ve emekçilere güncel talepler doğrultusunda **“İş bırakalım, 1 Mayıs alanına çıkalım!”** çağrısı yapmalıdır.

- '77 1 Mayıs'ından bu yana adı 1 Mayıs ile özdeşleşen Taksim Meydanı'nda işçi sınıfının miting yapma yasağına son vermek için, **“Taksim'de 1 Mayıs yasağına son verilsin!”**, **“77 1 Mayıs'ı katliamcılar yargılsın!”** başlığı altında etkin ve yaygın bir çalışma yapılmalıdır.

- 1 Mayıs alanının program düzenlemesi 1 Mayıs'ın anlamına ve içeriğine uygun olmalıdır.

a- Miting **“1 Mayıs Marşı”** ile başlamalı, işçi sınıfının uluslararası marşı olan **“Enternasyonal Marşı”** ile bitirilmelidir.

b- Pankartlar ve diğer görsellikler 1 Mayıs'ın sınıfsal içeriğine uygun olmalıdır.

c- İşçi ve emekçilerin mücadele marşlarını söyleyen müzik grupları miting programı içerisinde yer almalıdır.

d- Başarılı ve disiplinli bir eylem için bütün kurum temsilcilerinin söz sahibi olduğu bir 1 Mayıs eylem komitesi oluşturulmalıdır.

e- 2009 1 Mayıs'ı “Emperyalist saldırganlığa, krize, işsizliğe, yoksulluğa, baskılara karşı” sınıfın ve emekçilerin temel gündemlerine karşı işçi sınıfının mücadelesinin yükseltildiği bir gün olarak kutlanmalı, kürsüdeki konuşmalar da bu çerçeveye uygun yapılmalıdır. Ön çalışma bu politik çerçevede güçlü ve yaygın bir şekilde örgütlenmelidir.

- 2009 1 Mayıs'ı yasaklanarak işçi-emekçilere kapatılmış alanlar üzerindeki yasakların kaldırılması üzerinden de ele alınmalıdır. İstanbul'da Taksim, Ankara'da Kızılay yasağının kaldırılması, bu çerçevede Ankara'da Kızılay'ın 1 Mayıs alanı olarak kazanılmasının hedef olarak tartışılması önemlidir.

Ankara'da sendikalar ve kitle örgütleri cephesinden 1 Mayıs'a ilişkin henüz hiçbir somut adımın atılmadığı bir süreçte, 2009 1 Mayıs'ına ilişkin ilk müdahaleyi Devrimci 1 Mayıs Platformu gerçekleştirmiş bulunmaktadır.

1 Mayıs faaliyetlerinden...

“Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için 1 Mayıs’a!”

Esenyurt'ta 1 Mayıs'a etkin hazırlık!

Seçim çalışmasının son haftasında düzenlediğimiz etkinliklerde 1 Mayıs'a hazırlık komiteleri kurma tartışmaları başlamıştı. 12 Nisan günü seçimleri, çalışmamızı ve sonuçlarını değerlendirdiğimiz, krizin yansımalarını ve 1 Mayıs çalışma yol ve yöntemlerini belirlediğimiz bir toplantı düzenledik.

30 işçi ve emekçinin katıldığı toplantıda, bulunduğumuz fabrikalarda, semtlerde, okullarda 1 Mayıs komiteleri kurmaya ve 1 Mayıs çalışmalarının öznesi olmaya çağıran bir etkinlik gerçekleştirmeyi kararlaştırdık. Yanı sıra, 26 Nisan'da birlik ve dayanışma pikniği düzenleyerek 1 Mayıs'a en geniş katılımı örgütlemek için tüm güçleri seferber etme kararı aldık. İlk olarak komiteleri kurmak için çalışmalar başlattık.

Etkinlikte **Esenyurt İşçi Platformu** ve **BDSP temsilcisi** seçimleri değerlendiren, krizin yansımalarını bölgemizden örneklerle somutlayan, 1 Mayıs'ın tarihçesini ve önemini vurgulayan sunumlar gerçekleştirdiler. İşçi sınıfının Taksim'de sergilediği direnişin önemi, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi tartışmalarının işçi sınıfı ve burjuvazi cephesinden taşıdığı anlam tartışıldı. Ardından yapılan söyleşide çalışan ve işten atılan işçiler 1 Mayıs hazırlıklarını anlattılar. Semtlerdeki komite girişimleri aktarıldı. Taksim alanının onur olduğunu, bu alanda işçi sınıfının nice bedeller ödediğini, bu alandan vazgeçmeyeceklerini sıkça ifade ettiler.

1 Mayıs'ın tarihçesini anlatan sinevizyon gösterimiyle etkinliğimizi sonlandırdık. Hazırlık çalışmalarımız komiteler oluşturduğumuz alanlarda düzenlenecek etkinliklerle sürecek. Bu çerçevede bir emekçi mahallesinde oluşturulan **Tekstil İşçileri Komitesi** 19 Nisan'da 1 Mayıs etkinliği düzenleyecek.

Esenyurt Liseli Gençlik Platformu da liselerde 1 Mayıs çalışmalarını yoğunlaştırarak, komitelerini kurmaya çalışıyor. Düzenli toplantılar yaparak çalışmalarını planlayan Esenyurt İLGP, 18 Nisan'da liselilerin katılımıyla 1 Mayıs etkinliği düzenleyecek. Etkinliğe yönelik çağrı bildirilerinin liselerde, dershanelerde dağıtımı yapılıyor. Yanı sıra Esenyurt İLGP, gençliği devrime, sosyalizme ve 1 Mayıs'ta alanlara çağıran ilanlarla liseleri donatıyor.

Piknik çalışmamız için bir piknik komitesi oluşturduk. Piknikteki etkinlik programı, teknik hazırlıklar ve pikniğin ön hazırlık süreci komite tarafından tartışılmaya başladı. Pikniğe çağrı için 500 adet davetiye çıkarıldı ve tüm alanlarda kullanılmaya başlandı. Programda yer alacak olan İşçi Kültür Evi şiir ve müzik grupları da yaklaşık iki haftadır bu yönlü hazırlık çalışmaları yapıyor. Tüm toplantılarda 26 Nisan çağrısını yapıyoruz. Piknikten aldığımız güçle 1 Mayıs'ta kavga alanlarını dolduracak, taleplerimizi haykıracağız.

“Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için 1 Mayıs'a!”

“Seçim aldatmacası bitti, kapitalizmin krizi sürüyor” başlıklı bildirilerimizi işçi ve emekçilere ulaştırmaya başladık. Bazı metal ve tekstil fabrikalarına bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Aynı

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için 1 Mayıs'a!

zamanda Köyiçi, Balık yolu, Kırac'ta işçilerin geçiş güzergahı olan merkezi noktalarda dağıtımlar yaptık.

“Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için 1 Mayıs'a!” şiarlı BDSP imzalı afişlerimizle 1 Mayıs'ı işçi ve emekçilerin gündemine taşıdık. Afişimiz görselliği ve vurgusuyla emekçilerin ilgisini çekiyor. Afişlerimizle fabrika bölgelerini ve emekçi mahallelerini donatmaya devam edeceğiz.

Esenyurt BDSP

Küçükçekmece'de “Dünyada ve Türkiye’de 1 Mayıs” semineri

Seçim döneminde Küçükçekmece bölgesinde yürütülen etkin ve sonuç alıcı faaliyetin ardından 1 Mayıs öncesinde bölgedeki işçi ve emekçilerin katılımı ile bir etkinlik gerçekleştirmeyi hedeflemiştik.

12 Nisan günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın katılımı ile “Dünyada ve Türkiye’de 1 Mayıs” başlığıyla bir seminer düzenlendi.

Açılış konuşmasında kapitalist krizin etkileri altında 1 Mayıs'a hazırlanmanın önemine vurgu yapıldı. Yanı sıra düzen cephesinden yansıyan son resmi tatil ve ücretli izin açılımı ile de belli bir boyut kazanan 1 Mayıs'ın düzen tarafından içinin boşaltılması konusuna değinildi. Kolluk kuvvetlerinden en üst düzey yetkililere kadar bugün için hazırlıklar yapan sermaye devletine karşı devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerin hazırlıklarına hız vermeleri ihtiyacına işaret edildi.

Açılış konuşması, Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin 26 Nisan 2009 tarihinde düzenleyeceği 1 Mayıs pikniğinin ön hazırlık çalışmalarına katılım çağrısı ile son buldu ve söz seminerine konuşmacı olarak katılan Volkan Yaraşır'a bırakıldı.

Konuşmasına güncel gelişmelerle başlayan Yaraşır, seçimler sonrasında AKP hükümetinin 1 Mayıs yaklaşımıyla imajını düzeltmeye çalıştığını vurguladı. 1 Mayıs'ın kutlanmaya başlanmasının tarihsel kökleri hakkında kısa bir bilgilendirmede bulunarak, 1

Mayıs'ın Amerika'da 4 ileri işçinin idam edilmesi nedeniyle “Kara Cuma” olarak isimlendirilmesi gerektiğini söyledi.

Emek-sermaye çelişkisi üzerinde yükselen kapitalist sistemde 1 Mayıs'ın günün anlam ve önemine uygun kutlanması gerektiğine işaret etti. Bu topraklarda 1 Mayıslar'ın, özellikle de son birkaç yıldır hak ettiği şekilde “kutlandığını” belirtti.

Yaraşır, içerisinde bulunduğumuz dönemin kriz gündemli değerlendirilmesi gerektiğini hatırlattı. Kokuşmuş düzenin krizinin tarihsel bir olgu olduğunu, ancak bu durumun siyasal yapılar tarafından çok az anlaşıldığını ifade etti. Sınırlı sayıda siyasal yapının süreci doğru kavrayabildiğini sözlerine ekledi.

Kriz tablosuna ilişkin bilgilendirmede bulunan Yaraşır, 2010 ortalarına doğru dünya nüfusunun 30 ila 50 milyonunun işsiz kalacağına ve Türkiye’de de 10 milyon kişiye ulaşacak işsizlik rakamının sınıf mücadelesi açısından ne gibi sonuçlar doğurabileceğine değindi.

Türkiye’de siyasal gelişmeler ve dünya üzerine yaptığı değerlendirmelerin ardından sınıf hareketliliğine dönen Yaraşır, dünya çapında örnekleri görülen işgal, grev, direniş vb. eylemlerine son zamanlarda “rehin alma” eyleminin de eklendiğini hatırlattı. Sınıfın meşru-militan eylemliliklere yatkın

olduğunu, bu eylemliliklerin mümkün olduğu kadar açığa çıkarılması gerektiğini söyledi. Sınıf mücadelesinin birleştirilip bütünleştirilmesi gerektiğine değinen Yaraşır, krize karşı en iyi cevabın Sinter, Brisa, Gürsaş ve Desa'daki eylemlilik tarzlarıyla verildiğine ve 1 Mayıs'ın, sınıfın örgütlenmesinin dışavurumu olan bir gün olması gerekliliğine vurgu yaptı.

Son gelişmelerle Kürt sorununun düzen içerisinde eritmeye çalışılmasına değinen Yaraşır, ancak tutarlı bir sınıf çizgisinde birleşmesiyle sonuç alınabileceğini belirtti.

Sözlerine Rosa Luxemburg'un 1 Mayıs hakkındaki sözleri ile son veren Yaraşır, 1 Mayıs öncesinde yapılacak tercihin "sürünmek" ile "başkaldırmak" arasında yapılacağını ifade etti ve bugünün, Luxemburg'un da sözlerinden yola çıkarak, "proleter kitleler olarak hiçbir aracı olmaksızın sahneye çıktığı bir gün" olarak meydanlarda kutlanması gerektiğine vurgu yaptı.

Oldukça başarılı geçen seminere 45 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Kartal'da "Kriz ve 1 Mayıs" paneli...

29 Mart yerel seçimleri öncesinde yürüttüğümüz devrimci seçim çalışmasının ardından 1 Mayıs hazırlıklarına başladık. Faaliyete katılan tüm güçlerimizle 5 Nisan'da bir toplantı örgütledik. Toplantının ana hatlarını krizin sonuçları ve 1 Mayıs çalışması oluşturuyordu.

1 Mayıs hazırlığı çerçevesinde ilk etkinlik, Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın katıldığı "Kriz ve 1 Mayıs" başlıklı paneldi. Ön hazırlık sürecinde fabrikalardan somut ilişkilerimiz üzerinden çağrı ve Kartal'daki fabrikalara davetiye dağıtımı yaptık.

12 Nisan günü gerçekleşen etkinlik, 2007 1 Mayıs'ın görüntülerinin yer aldığı sinevizyon gösterimiyle başladı. Ardından BDSP temsilcisi kriz ve genel sonuçları ile bölgede yaşanan sonuçları üzerinden bir sunum yaptı. Patronlar tarafından krizin nasıl bir hazırlıkla karşılandığı belirtilirken, sınıfın hazırlıksızlığına değinildi. Örgütlü mücadelenin önemini vurgulanarak söz Volkan Yaraşır'a bırakıldı.

Yaraşır, 1 Mayıs'ı gerek dünya işçi sınıfı gerekse Türkiye işçi sınıfının mücadele evreleri içerisinde ele alan canlı bir konuşma yaptı. Öne

çıkan temel vurgu krizin genel olarak sol hareket tarafından iyi anlaşılmaması ve yorumlanmaması olurken, seçim sürecinde solun politikasızlığına işaret etti.

Yaraşır, beyni ve yüreği sınıfla atmayan hiçbir hareketin kalıcı olamayacağını ifade etti. İşçi sınıfının kriz karşısındaki konumlanışına devrimci öncülerin doğru müdahale etmemesi durumunda karşı devrim sürecinin kaçınılmaz olacağını söyledi.

2009 1 Mayıs'ının sınıf açısından krizle bağlantılı düşünüldüğünde farklı bir mücadele evresi olarak görülmesi ve buna göre hazırlık yapılması gerektiğini dile getirdi, "sınıf devrimciliği" çizgisinin öneminin altını çizdi.

Etkinlikte son olarak söz alan BDSP temsilcisi, krizin faturasının kime ve nasıl ödeteleceği sorusunun ancak işçi sınıfının örgütlü direnciyle cevap bulacağını

söyledi. 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde 19 Nisan'da Kartal Meydanı'nda yapılacak basın açıklaması ve fabrikalar arasında örgütlenecek dayanışma pikniğine çağrı yaparak etkinliği sonlandırdı. 30 kişinin katıldığı ve ilgiyle izlenen panelin bitiminde canlı sohbetler yapıldı.

Önümüzdeki süreçte fabrikalarda 1 Mayıs'ı tartıştırmak ve örgütlemek, 19 Nisan eylemini güçlü kılmak ve fabrikalara dayanan bir piknik örgütlemek hedefiyle 2009 1 Mayıs'ına yürüyoruz.

Kartal BDSP

OSİM-DER'den kriz ve 1 Mayıs söyleşisi!

1 Mayıs hazırlıkları kapsamında OSİM-DER'de 11 Nisan akşamı kriz ve 1 Mayıs gündemli söyleşi gerçekleştirildi. Ümraniye bölgesinde haftalar öncesinde hazırlıkları başlayan 1 Mayıs çalışmasının ilk toplantısı olan söyleşiye Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli katıldı.

Söyleşi OSİM-DER adına yapılan kısa bir sunumla başladı. Sunumda 1 Mayıs'ın tarih sahnesine nasıl çıktığı anlatıldı, işçi ve emekçilerin kriz ortamında 1

Mayıs'ı karşıladığı vurgulandı. Ardından sözü alan Mehmet Beşeli, kapitalist sistemin işleyişine ilişkin ayrıntılı bir sunum yaptı. Bu sistemde krizin kaçınılmaz olduğunu söyleyerek, işçi sınıfının bu krizi tok bir şekilde mücadele ederek aşabileceğini ifade etti. Konuşmasının devamında şunları söyledi:

"İşçi sınıfının tarihi zafer ve yenilgilerle doludur. Tarihe baktığımızda işçi sınıfının yenilgileri zaferlerinden daha çoktur. Gerçekleşen

zaferler ise bütün yenilgileri silip süpürmüştür. Onun için yenilgilerimize takılmadan nihai zafer için mücadele etmek zorundayız. (...) Biz bir sınıf olarak, sermaye sınıfına bedel ödemek istiyorsak bedel ödemek zorundayız, krizin bedelini ödemeyeceğiz ifadesi yanlıştır bence çünkü sermaye sınıfına bedel ödemek istiyorsak biz de kaçınılmaz olarak bedel ödemek zorundayız..."

Beşeli'nin konuşmasının ardından canlı tartışmalar

11 Nisan 2009 | Ümraniye

yapıldı.

Tartışmalar genellikle 1 Mayıs'ın neden Taksim'de kutlanması gerektiği üzerinde yoğunlaştı.

Tartışmanın ardından OSİM-DER'in 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarının devam edeceği vurgulandı, çalışmalara katılma çağrısı yapıldı.

Söyleşi, 25 Nisan akşamı Sarıgazi Yıldız Düğün Salonu'nda gerçekleşecek 1 Mayıs şenliğine çağrı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

TİB-DER'de 1 Mayıs toplantısı

Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak 1 Mayıs çalışmaları kapsamında ilk toplantımızı gerçekleştirdik. 1 Mayıs toplantısı ile ilgili olarak bir hafta öncesinden sabah işe giriş-çıkış saatlerinde tersane kapılarındaydık. Toplantıya çağrı yapan el ilanlarımızı Aydıntepe Tren İstasyonu ve Tuzla Gemi Tersanesi önünde dağıttık.

11 Nisan günü iş çıkışının ardından dernek binasında toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantıda ilk olarak TİB-DER adına bir arkadaşımız "Kriz, Tersaneler ve 1 Mayıs" konulu bir açılış konuşması yaptı. Konuşmada kapitalist sistemin teşhiri yapıldı ve krizin bu sistemde süreklilik taşıdığı vurgulandı.

Ardından kapitalistlerin krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek istediği, bu çerçevede yeni yıkım yasalarının işçi ve emekçilere dayatılacağı ifade edildi. Tersanelerdeki kriz ortamına da değinen TİB-DER yöneticisi, işçilerin ağır çalışma koşullarına ve sömürü düzenine karşı sürekli bir mücadele içerisinde olduklarını vurguladı. Bu mücadelede öne çıkan günlerden biri olan 1 Mayıs'ın tarihçesinden söz etti. 1 Mayıs'ın işçiler için bir kavga günü olduğunu, işçi ve emekçilerin taleplerini haykırdıkları bir gün olduğunu vurgulayarak, tersane işçilerine 1 Mayıs çalışmalarına daha aktif katılım çağrısı yaptı.

Ardından işçilerin konuşmaları ile çeşitli tartışmalar yapıldı. Toplantıda söz alan tersane işçileri

11 Nisan 2009 | Tuzla

düşüncelerini ifade ettiler. Yapılan tartışmalarda öne çıkan 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması oldu. 1 Mayıs'ın güçlü bir şekilde kutlanması için çalışmalara aktif katılım çağrısı yapılarak toplantı bitirildi.

Tersane İşçileri Birliği

Çiğli: “Sokağa, eyleme, direnişe!”

Seçim süreci boyunca düzenden ve düzen partilerinden hesap sorma, kapitalizmin krizine karşı mücadele etme çağrısı yapan BDSP, 12 Nisan günü Güzeltepe’de seçimleri değerlendiren “*Seçim bitti, kapitalizmin krizi devam ediyor*” başlıklı bir söyleşi düzenledi.

Söyleşinin çağrısı Güzeltepe’de BDSP imzalı 1500 seçim bildirisi ve el ilanıyla kapı kapı dolaşarak yapıldı.

Söyleşi, Güzeltepe’de daha önce bağımsız sosyalist adayın tanıtım toplantısının yapıldığı kahvede gerçekleştirildi. Kahve içine “*Kriz karşı taleplerimizi kazanmak için örgütlenmeye, sokağa, eyleme, direnişe! / BDSP*” yazılı ozalit ve “*Krizin faturasını kapitalistlere ödemek için 1 Mayıs’a! / BDSP*” afişleri asıldı. BDSP imzalı seçim bildirileri dağıtıldı. Bildiriler emekçiler tarafından ilgiyle okundu.

Toplantıda ilk önce BDSP temsilcisi konuştu. Daha sonra sözü N. Şafak Özdoğan aldı. Seçim sürecinde işçi ve emekçilerin oylarını almak için kapılarını çalan düzen partilerinin hiçbirinin bugün ortalıkta görünmediğini ifade eden Özdoğan, oy avcılığı yapan düzen partilerinin rant, yağma ve yolsuzluk için aday olduklarını dile getirdi. Güzeltepe’de yaşayan işçi ve emekçilerin krizin faturasını ödememek için bir araya gelmesi, krize karşı ortak hareket etmesi, imzalarla, toplantılarla, yürüyüşlerle taleplerini dile getirmesi gerektiğini ifade etti. Daha sonra mahallenin yakıcı bir sorunu olan uyuşturucu kullanımına değindi. Düzenin işçi ve emekçileri yozlaştırmak ve çürütmek için uyuşturucuyu emekçi semtlerine bilinçli bir tarzda soktuğunu, bu bataktan kurtulmanın yolunun pislik üreten kapitalist sisteme karşı mücadeleden geçtiğini dile getirdi. Uyuşturucu çetelerini mahalleden kovmak için halkın bir araya gelmesi ve ortak hareket etmesi gerektiğini söyledi. Kapitalizmin krizine, geleceksizliğe ve uyuşturucuya karşı halk inisiyatifi oluşturma çağrısı yaptı, emekçilerin örgütlenmesinin önemine değindi. 26 Nisan’da semtte krize karşı yapılması planlanan halk şenliğinin duyurusunu yaptı.

Daha sonra sözü işçi ve emekçilere bıraktı. İşçi ve emekçiler sorunların çözümü için bir araya gelmenin önemine değindiler. Uyuşturucu belasından kurtulmak için mahallenin ileri gelenlerinin bir araya gelmesinin öneminden bahsettiler. Uyuşturucu kullanımının arkasında işsizlik, yoksulluk ve geleceksiz olduğunu vurguladılar. Bunun için bir şeyler yapılması gerektiği fikrini destekleyen konuşmalar yaptılar.

Toplantıya yaklaşık 70 işçi ve emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Çiğli İşçi Platformu’ndan 1 Mayıs’a hazırlık...

Biz Çiğli Organize Sanayi bölgesi işçileri, tüm dünyayı saran ve sarsan krizin ağır faturasını en ağır sonuçlarıyla birlikte ödüyoruz. Krizin patlak vermesinden bu yana Çiğli Organize’de 6 binin üzerinde işçi işten atıldı, 32 fabrika kapandı. Krizden önce Çiğli Organize’de 500 civarında fabrika ve 30 bin işçi bulunmaktaydı. Yani her altı kişiden biri işten atılmıştır.

Ücretsiz izinler, yapılmayan zamlar, ödenmeyen ve geç ödenen maaş ve fazla mesai ücretleri, işçilere uygulanan her türlü baskı ve hakaret, Çiğli’nin sokaklarında dolaşan binlerce işsiz bu tabloyu tamamlamaktadır. Şu ana kadar, ne Çiğli’de ne de İzmir’de işçilerden krizin faturasını ödemeyi reddeden ses getirecek bir karşı duruş sergilenmiştir.

Bizler Çiğli İşçi Platformu çalışanları olarak, kriz patlak verdiğinden beri “*Krizin faturasını krizi yaratanlar ödesin!*” diyerek çalışmamızı kesintisiz olarak sürdürüyoruz. Önümüz 1 Mayıs. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü. 1 Mayıs çalışmalarına başlamış bulunuyoruz. 1 Mayıs çalışmaları çerçevesinde yürüteceğimiz faaliyetlerin bir parçasını da etkinlikler oluşturuyor.

Bu etkinliklerden birisi, Tuzla tersanelerden, Gürsaş’tan, MEHA Tekstil’den direnişçi işçilerin ve ÇHD’den bir avukatın katılacağı “*Kapitalizmin krizine karşı işgallerle, direnişlerle, grevlerle 1 Mayıs’a yürütelim!*” başlıklı işçi toplantısı olacak. 19 Nisan günü saat 17.00’de başlayacak toplantının çalışmalarını sürdürüyoruz. Çalışmayı yürütecek Çiğli Organize 1 Mayıs komitesi toplanmış ve etkinliği planlamıştır. Davetiyelerimizi bölgemizdeki işçi ve emekçilere ulaştırıyoruz.

Ayrıca dağıtacağımız 1500 adet Çiğli İşçi Bülteni ile 1 Mayıs ve toplantı çağrısı da yapacağız. Toplantının ardından 1 Mayıs çalışmamız Güzeltepe Mahallesi’nde gerçekleştireceğimiz şenlikle devam edecek. Ev toplantıları, afiş ve bildiriler çalışmamızın diğer ayaklarını oluşturacak.

Kapitalistlerin yarattığı krizin faturasını ödemeyi reddederek 1 Mayıs alanındaki yerimizi alacağız.

Çiğli İşçi Platformu

Buca’da 1 Mayıs çalışmaları...

Çamlıkule’de 25 Nisan günü “*Kriz, işten atmalara, düşük ücretlere, hak gasplarına karşı 1 Mayıs’ta alanlara!*” şiarı ile düzenlenecek şenlik öncesi çalışmalarımız hızlanarak sürüyor.

Her hafta düzenli olarak yaptığımız etkinlik toplantılarına 12 Nisan günü de devam ettik. Saat 17.00’de mahallede bir araya gelen 1 Mayıs Örgütlenme Komisyonu yürüteceği çalışmaların planlanmasını yaptı ve etkinlik için çıkartılan davetiyelerin dağıtımını gerçekleştirdi.

Toplantının devamında seçim sürecinde mahallede bağ kurulan güçlerin çalışmaya katılması ile krizin bölgemizdeki işçi ve emekçilerin yaşamı üzerindeki etkileri tartışıldı. Yapılan planlamalar doğrultusunda bu hafta ve önümüzdeki hafta Çamlıkule ve Kuruçeşme’de işçi ve emekçilere gazete, 1 Mayıs bildirisi ve davetiye vb. araçlarla ulaşarak krizin faturasını ödememek için 1 Mayıs’ta alanlara çıkmaya çağıracağız.

Buca BDSP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MIB-DER 1 Mayıs’a hazırlanıyor!

Yerel seçimlerin ardından Manisalı işçi ve emekçiler kendi gerçek gündemleriyle başbaşa kaldılar. Krizin faturasını işsizlik ve işsizlik tehdidiyle ödeyen emekçiler, açlık sınırının altında sürdürdükleri hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlar.

Böylesi bir dönemde yaklaşmakta olan 1 Mayıs her zamankinden daha fazla önem taşıyor. Bu çerçevede, Manisa İşçi Birliği Derneği’nin çalışanları olarak, bir sanayi kenti olan Manisa’da, 1 Mayıs ve kriz gündemli yoğun bir çalışma yürütmeyi hedefliyoruz.

İlk olarak dernek bünyesinde toplantı gerçekleştirdik. Canlı tartışmaların yaşandığı toplantıda 1 Mayıs’a dönük kararlar alındı.

14 Mart’ta KESK Manisa Şubeler Platformu tarafından örgütlenen ve dernek olarak bizim de aktif olarak çaba harcadığımız kriz mitinginin yarattığı olumlu havayı ileriye taşıyabilmek için 1 Mayıs’a ilişkin önerilerimizi (kentimizde 1 Mayıs mitinginin örgütlenmesi, bir ortak etkinlik gibi) sendikalarla da paylaşmış bulunuyoruz.

Toplantımızda aldığımız kararları şöyle sıralayabiliriz:

- 19 Nisan günü dernek binamızda “Kriz ve 1 Mayıs” gündemli bir işçi toplantısı düzenlemek,

- 25 Nisan günü dernek olarak Manolya Meydanı’nda bir basın açıklaması yapmak, işçi ve emekçileri 1 Mayıs’a çağırarak,

- İşçi ve emekçileri 1 Mayıs’a çağırarak amacıyla diğer kurumlarla ortak etkinlik, ortaklaşmanın sağlanamaması durumunda dernek binamızda etkinlik düzenlemek,

- 1 Mayıs’ın hemen öncesinde Manolya Meydanı’nda stand açmak,

- 1 Mayıs öncesi çıkacak *Manisa İşçi Bülteni* Haklı Dava’yı amacına uygun kullanmak,

- MIB-DER imzalı bildiri ve afişi etkin bir biçimde kullanmak.

Etkinlik ve eylemler öncesinde yaygın bir duyuru çalışması yapacağız. Düzenlemeyi düşündüğümüz iç etkinliğin doyurucu olmasına özen göstereceğiz. Kendi güçlerimiz üzerinden şiir ve tiyatro ekibi çıkaracağız.

Bu hedefler doğrultusunda yürüteceğimiz yoğun ve tempolu çalışmayı çevremizdeki güçlerle birlikte omuzlayarak, Manisa’nın durgun havasını değiştirme çabamızı sürdüreceğiz.

Manisa İşçi Birliği Derneği çalışanları

Emekçiler 1 Mayıs alanı Taksim’de buluşuyor...

“1 Mayıs’ta 1 Mayıs alanındaayız!”

2009 1 Mayısı’na yönelik hazırlıklarını sürdüren konfederasyonlar ve diğer kurumlar İstanbul 1 Mayısı’na ilişkin olarak 15 Nisan günü Taksim Gezi Parkı’nda kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, KESK Genel Başkanı Sami Evren, TTB Merkez Konseyi Başkanı Gençay Gürsoy ve TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı’nın katıldığı basın açıklamasına ilerici devrimci kurumların yanısıra Gaziosmanpaşa Elmabahçesi’nde direnişlerini sürdüren MEHA Tekstil işçileri de katılım sağladı. MEHA işçileri direniş önlükleri ve dövizleriyle Taksim Gezi Parkı’ndaki yerlerini aldılar.

Yapılan açıklamada, 2009 İstanbul 1 Mayısı’nı ortak bir şekilde Taksim’de kutlama kararlılığı ifade edildi. Açıklamada, 1 Mayıs gününe kadar yapılacak etkinliklerin programı da kamuoyuyla paylaşıldı.

DİSK, TTB, KESK, TMMOB ve Taksim 1 Mayısı’nı örgütleyen kurumlar adına ortak açıklamayı DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi gerçekleştirdi.

Basının yoğun ilgi gösterdiği açıklamada konuşan Çelebi, dünyanın birçok ülkesinde merkezi alanlarda kutlanan 1 Mayıs’ın Taksim’de de kutlanması gerektiğini söyledi. 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama kararının bir “inatlaşma” değil demokrasi mücadelesinin olmazsa olmazı olduğunu vurguladı. 16 Mart Beyazıt, Çorum, Maraş katliamlarının yaratılmasında 1977 1 Mayıs katliamının önemli bir kilometre taşı olduğuna değinen Çelebi, ‘77 katliamından hiç söz edilmemesini eleştirdi. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve insanca yaşanacak bir ücret için verilecek mücadelenin gerçek anlamını 1 Mayıs’ta bulacağını sözlerine ekledi.

“Yaşasın 1 Mayıs!”, “1 Mayıs’ta 1 Mayıs alanındaayız!”, “Kahrolsun MİT, CİA, kontrgerilla!” sloganlarının atıldığı açıklama, 1 Mayıs’ın tatil edilmesine yönelik adımın bahsedilen bir lütuf değil 30 yıl önce gaspedilmiş bir hakka karşı emekçilerin sürdürdüğü ısrarlı mücadelenin sonucu olduğunun dile getirilmesiyle sürdü.

Açıklamanın son bölümünde 1 Mayıs gününe kadar planlanan eylem ve etkinlik programının duyurusu yapılırken, ITUC ve ETUC yöneticilerinin de bulunduğu çok sayıda kişinin 1 Mayıs günü İstanbul’da olacağı duyuruldu.

1 Mayıs etkinlik programı ise şöyle sıralandı:

- 15-30 Nisan tarihleri arasında işyerlerinde, işçi havzalarında ve semtlerde 1 Mayıs örgütlenmesi ve etkinlikleri,

- 24 Nisan’da İstanbul’da genel başkanların “Krizle Karşı Emek Paketi”ni kamuoyuyla paylaşacakları bir basın toplantısı,

- 25 Nisan’da Emek Haftası başlatılması ve bu çerçevede 1 Mayıs’ın özgürce kutlanması ve Taksim’in emekçilere açılması talepleriyle tüm illerde sanatçıların da destek vereceği kitlesel yürüyüşler ve basın açıklamaları yapılması,

- 27 Nisan’da, hazırlıkları tamamlanan ve yeri sonradan bildirilecek bir fotoğraf sergisi düzenlenmesi,

- 29 Nisan tarihinde ise 1 Mayıs anmalarının yapılması.

Basın açıklamasının ardından gazetecilerin 1

Mayıs’a ilişkin sorularını yanıtlayan Çelebi, Türk-İş’e bağlı Türkiye Gazeteciler Sendikası üyesi ATV-Sabah grevcilerinin de 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması noktasında kendileriyle aynı fikirde olduklarını duyurdu.

Açıklama sloganlarla sona ererken, direnişçi MEHA Tekstil işçileri Taksim Tramvay Durağı’na kadar sloganlarla yürüyüş düzenlediler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Mayıs üzerine konuştuk...

“1 Mayıs’ta Taksim’e çıkılmalıdır!”

Direnişçi MEHA işçisi Erol Güven: 1 Mayıs’ın MEHA işçileri olarak çok önemli ve değerli olduğunu düşünüyoruz. 1 Mayıs işçilerin bayramıdır ve bizim bayramımızdır. 1 Mayıs’ın resmi tatil olmasını ve 1 Mayıs’ın Taksim Meydanı’nda kutlanmasını istiyoruz. Bu bizim en doğal ve en temel hakkımızdır. Bunu almak için de ne gerekiyorsa yapmak istiyoruz.

Dünyada ekonomik kriz var diyorlar ve patronlar bu krizden faydalanıyorlar. Kriz vardır doğrudur, ama aynı zamanda bunu kendi lehine çeviren patronlar vardır. Bizler MEHA işçileri olarak direnişimizi kazandığımız koşullarda da bundan sonra her türlü etkinliğe katılacağız. Örgütlü veya örgütsüz işçilerin, tüm herkesin 1 Mayıs günü Taksim’de olmasını istiyorum.

Emekli-Sen Aksaray Şube Başkanı Rahime Bayrak: 2009 1 Mayısı’nın gündemi yoksulluk, savaş ve kriz olmalıdır. Krizin bedelini işçiler, emekçiler ödememeli! Türkiye’de gerçekten durum kötüye gidiyor. İşten atılmalar artıyor, demokratik haklarımız elimizden gidiyor. Kürdistan illerinde DTP’nin yöneticileri gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Bu gözdağı vermektir ve AKP hükümetinin baskıları sürüyor. Buna karşı 1 Mayıs’ta kesinlikle Taksim’e çıkılmalıdır.

1 Mayıs’ın resmi tatil olması için mücadele ediyoruz ancak 1977’nin sorumlularının hesap vermesi için 1 Mayıs’ı 1 Mayıs alanında kutlamak istiyoruz. Konfederasyonumuzun da bu konuda kararlı olmasını istiyoruz.

Kayseri Devrimci 1 Mayıs Platformu’ndan açıklama...

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs’a yönelik hazırlıklar Kayseri’de başlamış bulunuyor. BDSP, DHF, DTP ve ESP tarafından oluşturulan Kayseri Devrimci 1 Mayıs Platformu, 12 Nisan günü Merkez Postanesi önünde birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs’ın kutlanması amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ın öngünlerinde olduğumuza işaret edilerek, kapitalist düzenin çıkarları uzlaşmaz iki temel sınıfı olan işçi sınıfı ve burjuvazinin yüzyıllı aşkın bir süredir her 1 Mayıs’ta karşı karşıya geldiği, bu 1 Mayıs’ta da bir kez daha karşı karşıya gelecekleri ifade edildi. Dünya işçi sınıfı ve emekçileri için apayrı bir önem taşıyan 1 Mayıs geleneğinin, burjuvazinin tüm oyunlarına, baskı, zorbalık ve katliamlarına rağmen günümüze kadar yaşatıldığına dikkat çekilerek, sermaye sınıfının ve onun silahlı bekçilerinin gücünün, şimdiye kadar bu geleneği engellemeye yetmediği gibi bundan sonra da yetmeyeceği vurgulandı.

Emperyalist-kapitalist sistemin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına değinilen açıklama, işçi ve emekçilere mücadele çağrısı yapan şu sözlerle sona erdi:

“Sömürü ve yağma düzeninin her gün yeniden ürettiği hiçbir felaket kader değildir. Yeter ki, işçi sınıfı ve emekçiler olarak 1 Mayıs’ın birlik, dayanışma ve mücadele ruhu ile kapitalistlerin karşısına dikilelim. Hiçbir onurlu işçi ve emekçi, geleceğimizi emekçiye ve halklara düşman ellere terk etme hakkını kendinde göremez. Bu nedenle, 1 Mayıs’ın mücadele ruhunu kuşanarak mücadele alanlarına inmeli, sömürü ve yağma dünyasına karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütüp güçlendirmeliyiz.

Kuşaklar boyu yaşatılan şanlı 1 Mayıs geleneğini bugün de yaşatmak, 1 Mayıs 1977 katliamının hesabını sormak, Taksim’de 1 Mayıs yaşağına son vermek, krizin faturasını kapitalistlere ödetmek, işten atmaları yasaklatmak, işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarlarını haykırmak için 1 Mayıs’ta mücadele alanlarında olalım!”

Eylemde, “Yaşasın 1 Mayıs!”, “Krizin faturasını sermaye ödesin!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Taksim 1 Mayıs alanıdır!” vb. sloganlar atıldı.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylem coşkulu bir havada sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

1 Mayıs mücadeleden ele taşın

Kan ve can bedeli kazanılan bir mevzi!

1 Mayıs işçi sınıfının mücadele tarihinin 127 yıllık mirasıdır. 1886 yılında ABD'nin Baltimor kentinde toplanan İşçi Sendikaları Kongresi'nin 8 saatlik işgünü talebi için mücadeleyi yükselttiği ilk gündür 1 Mayıs. O gün İşçi Sendikaları Kongresi'nin kararı doğrultusunda Amerika çapında yüzbinlerce işçi iş bırakarak alanları zaptetti. 8 saatlik işgünü talebine militan bir şekilde sahip çıktı.

Amerika'da giderek yükselen işçi sınıfı mücadelesinin 1 Mayıs 1886'da ulaştığı bu düzey, burjuva sınıfında panik yarattı. İşçi hareketi provokasyonlar ve şiddet yoluyla bastırılmaya çalışıldı, devlet terörü iyice yoğunlaştırıldı. 1 Mayıs'ı takip eden günlerde polisin yoğun saldırıları yaşandı. 3 Mayıs günü işçilerin düzenlediği bir gösteriye saldıran polis bir göstericiyi katletti.

Ancak işçiler bilenen öfkelerini ertesi gün daha kitlesel ve güçlü bir protesto gösterisiyle ortaya koydular. Haymarket Alanı'nda yağmura rağmen binlerce işçinin katıldığı bir miting gerçekleştirildi. Mitingin dağılmasına az bir zaman kala bir patlama sesi duyuldu. Dağılmaya başlayan kitleye saldırmaya hazırlanan polis taburunun önüne bir bomba düşmüştü. Bu devletin düzenlediği açık bir provokasyondur. Gözü dönmüş polisler gösterici kitlenin üzerine rastgele kurşun sıktılar. Alan kan gölüne dönmüştü.

Bu olayın ardından çok sayıda sendikacı ve işçi önderi tutuklandı. Düzmece iddialara dayanan bir fezleke hazırlandı. Verilen siyasi karar sonucu birçok işçi ağır cezalara çarptırıldı. Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies isimli 4 işçi önderi ise idama mahkum edildi. Bu karar 11 Kasım 1887'de infaz edildi. Louis Lingg ise idamına birkaç gün kala yüzünün yarısı patlayıcılarla yokedilmiş bir halde hücrelerinde ölü bulundu.

ABD burjuvazisi bu uygulamaları ile yükselen işçi mücadelesini durdurabileceğini düşünüyordu. Ancak buna en net yanıt darağacında gözünü kırpmadan ölüme giden işçi önderlerinden geldi. August Spies ölmeden önce "Mezardaki sessizliğimiz, hayattaki konuşmalarımızdan daha etkili olacaktır" diyordu. Nitekim burjuvazinin tüm baskı ve tehditlerine, yoğunlaştırdığı terörüne rağmen 1 Mayıs sadece Amerika'da değil tüm dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma sembolü oldu.

1 Mayıs 1886'dan üç yıl sonra, 14-21 Temmuz 1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonal I. Kongresi 1 Mayıs 1890'da tüm ülkelerde gösteriler yapılmasını kararlaştırdı. Gerek 8 saatlik işgünü talebi için, gerekse de 1887'de katledilen dört işçi önderinin anısına birçok ülkede görkemli gösteriler düzenlendi. Dünya işçileri birlik ve dayanışma içerisinde militan bir ruhla alanlara çıktılar. 1891'de Brüksel'de toplanan II. Enternasyonal 2. Kongresi ise 1890 gösterilerinin başarısı üzerine 1 Mayıs gösterilerinin her yıl geleneksel olarak kutlanması kararını aldı.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü

olan 1 Mayıs böylesine zorlu ve can bedeli bir mücadelenin ürünüdür. Tüm dünya işçilerinin bir sınıf olarak burjuvaziye karşı kazandıkları bir mevzidir 1 Mayıs.

Birlik, mücadele ve dayanışma bayrağı elden düşmedi, düşmeyecek!

Türkiye işçi sınıfı daha ilk gelişim evresinden itibaren 1 Mayıslar'a sahip çıkmış, onu mücadele geleneğinin vazgeçilmez bir parçası haline getirmiştir. Öyle ki, kutlandığından bu yana neredeyse her 1 Mayıs sermaye düzeni ile işçi ve emekçiler arasında ciddi bir çatışmaya dönüşmüş, şimdiye kadar 1 Mayıs gösterilerinde onlarca şehit verilmiştir.

Türkiye'de ilk 1 Mayıs kutlamaları 1900'lü yılların başlarına dayanır. 1909, 1911, 1912 yıllarında çeşitli gösterilerle kutlamalar yapılır. Araya emperyalist savaş girer, gösteriler bir süre ertelenir.

1920'li yıllarda 1 Mayıs kutlamaları kitleselleşmeye, etkinleşmeye başlar. Gösterilerin temel hedefi emperyalist işgal, temel talep bağımsızlıktır. 1921 1 Mayıs'ında özellikle taşımacılık sektöründe (vapur işletmeleri, tramvay şirketi vb.) gerçekleşen iş bırakmalar İstanbul'da günlük yaşamı etkilemiştir.

1922 gösterilerinde ise işçiler kitlesel gösteriler ve iş bırakmalarla alanlara çıktılar. Enternasyonal Marşı'nı söyleyerek yürüyen işçiler kızıl bayraklar taşıdılar. 1917 Ekim Devrimi'nin de etkisiyle yükselen sosyalist hareket ve Bolşevizm korkusu Türk egemen sınıflarını baskı ve terör aygıtlarına sarılmaya zorladı. '20'li yıllarda gitgide politikleşen 1 Mayıs kutlamaları 1922 gösterilerinden sonra burjuva Kemalist rejim tarafından yasaklandı.

1 Mayıs'a yönelik saldırılar bu kadarla da sınırlı kalmadı. Onun sınıfsal içeriğini boşaltmak, "birlik, dayanışma ve mücadele" kimliğini ortadan kaldırmak için çeşitli oyunlara başvuruldu. Hazırlanan bir kanunla 1 Mayıs "bahar ve çiçek bayramı" ilan edildi. İşçi bayramı olarak kutlanması için ortaya 24 Temmuz tarihi atıldı. Ancak bunların hiçbirisi başarılı olmadı. 1 Mayıs devrimci geleneği, militan ruhu ve sınıf kimliği hep korundu ve geliştirildi.

'60-70'li yıllarda yasaklara ve baskıya rağmen 1 Mayıs tekrar gösterilerle ve direnişlerle kutlanmaya başlandı. DİSK'in kurulmasının ardından militan grev ve direnişlerle dışedış bir mücadeleye girişen işçiler 1 Mayıslar'a da kendi sınıf rengini vermeye başladılar. '71 faşist darbesi sınıf ve kitle hareketini kırma yönünde fazla bir başarı sağlayamamıştı. Genç devrimci önderleri katleden sermaye devleti çok geçmeden militan bir sınıf ve kitle hareketiyle karşılaştı. Gençliğin reformizmden kopuşu ve ortaya koyduğu fedakarca tutum Türkiye'nin dört bir yanında kitleleri ayağa kaldırmıştı.

Bu atmosfer içinde 1976 yılında ilk merkezi ve kitlesel 1 Mayıs gösterisi Taksim'de kutlandı. Bu gösteriden itibaren Taksim 1 Mayıslar'ın düzenlendiği bir alan olarak belirlendi. '76 1

1 Mayıs üzerine işçi ve emekçilerle konuştuk...

“Emek örgütleri bütün güçleriyle Taksim’e gelmelidir!”

- 2009 1 Mayıs’ına sayılı günler kala
konfederasyonlar, emek örgütleri, ilerici ve devrimci
kurumlar görüşlerini açıklıyorlar. Sizce 2009 1
Mayısı’nın gündemi ne olmalı?

**KESK’e bağlı Büro Emekçileri Sendikası
İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Dursun Doğan:** 2009
1 Mayıs’ının gündemi demokratik haklar ama
sendikalar açısından kamu alanında esnek çalışma
koşulları hayata geçirilirken ücretler de her kurumda
farklılık gösteriyor. İnsanların ek ödemeleri, fazla
mesaipleri artık idarenin keyfiyetine bırakılmış durumda.
Sendikalar artık bir noktada netleşmeli ve temel ücret
üzerinden talepte bulunmalıdırlar. Özellikle kamu
çalışanları açısından baktığımızda, bu bir ihtiyaç gibi
gözüküyor. O yüzden 1 Mayıs’ın temel gündem
maddelerinden biri de ücret ve tabii ki işçiler açısından
işten atılmalar ve krizdir. Bütün bunları yaparken kamu
çalışanlarıyla birlikte bir örgütlülüğe ihtiyacımız var.

Burada asıl hedefin halk kesimlerini sokağa
çıkarmak olması gerekiyor. 1 Mayıs işini
kaybedenlerin, tüm halkın genel bir talebinin olması
gerektiyor. Eğer bu ülkede bir kriz varsa bu sadece
çalışanların sorunu değil aynı zamanda halkları vuran
bir krizdir. O yüzden halk kesimleri bir Mayıs’a kitlesel
bir katılım sağlamalıdır. Bu süreç emek hareketi
açısından bir toparlanma süreci olabilir. Biliyorsunuz
kamuda ve işçi alanında birçok uzlaşmacı sendika var.
Aslında onların tabanına da iyi bir mesaj olur.
Direndiğimiz zaman kazanabileceğimiz bir direnişe
ihtiyaç var.

**Tez-Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube
SGK İstanbul İl Müdürlüğü İşyeri Bastemsilcisi
Hüseyin Yüksel:** 2009 1 Mayıs’ının gündemi işsizlik,
kriz ve krizin faturasını ödememek olmalıdır. Bu talep
bayraklaştırılarak kitlesel bir mücadeleye
dönüştürülmeli. Gerçekten bu kriz bugüne kadar
olanlardan çok farklı ve eğer krizin faturası emekçilere
ödetilecekse bu çok büyük bir yoksulluk, açlık ve
baskıyı getirecektir. Dolayısıyla emek cephesi buna
şimdiden cevap veremezse bunun altında çok ezilecek
ve bedelini ağır ödeyecek. Onun için 1 Mayıs çok
önemli bir gün ve bu nedenle emekçiler açısından bir
dönüm noktasına dönüşmelidir.

- Yine son iki yılın ardından 2009 İstanbul 1
Mayısı’nı Taksim’de kutlama tartışmalarıyla giriyoruz.
Siz Taksim 1 Mayıs’ına ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Dursun Doğan: Elbette siyasal iktidar bize
Taksim’i vermeyebilir ve bu bizi zorlayacak. Emekçiler
açısından direnmekte fayda var. Siyasal iktidarın
demokratik olmayan tavrıyla yüzleşmek gerekir. Bu
sistemin emniyetini, polisini ve bu sistemin
savunucularını yargılamak açısından Taksim ısrarı
önemlidir. Bu ülkenin mahkemelerinde adalet olmadığı
bir yerde adaleti kamuoyu önünde, halkın önünde
yargılamak adına herkesin Taksim’de olması gerekir.
Bu anlamda biz Taksim’i önemsiyoruz. Vermeyebilirler
ama biz direneceğiz ve mutlaka bir yolunu bulup
Taksim’e çıkacağız.

Hüseyin Yüksel: 2009 1 Mayıs’ının resmi tatil ilan
edilmesine yönelik mücadele son iki yılda başlayan
ama özellikle geçen yıl bayraklaşan bir mücadele.
Bütün emek örgütlerinin Taksim direktmesiyle ortaya
çıkan bir şey. Eğer iktidar bugün bunu gündeme
aldıysa, geçen seneki direniş ve verilen mücadele bunda
etkili oldu. Dolayısıyla yeni kazanımlar elde etmek ve
bu krizin faturasını ödememek için 1 Mayıs’ın tatil

edilmesi yetmez kesinlikle, Taksim’de ısrar edilmelidir.
Emek örgütleri de bütün güçleriyle Taksim’e
gelmelidir. Tez-Koop-İş Sendikası’nın üyeleri olarak
biz de Taksim’de olacağız. Kendi sendikamız ne karar
alırsa alsın biz Taksim’de olacağız. Bence bu noktada
öncü işçilere iş düşüyor. Sendikaların tepelerinden değil
işyerlerinden bunu örgütlemek gerekiyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

1 Mayıs’ta Taksim çağrıları...

KESK: “1 Mayıs’ta Taksim’deyiz!”

KESK 10 Nisan günü 2009 1 Mayıs’ına ilişkin
konfederasyon genel merkezinde basın toplantısı
düzenledi.

1 Mayıs’ın Türkiye’de saldırılar ve katliamlara
sahne olduğunun belirtildiği açıklamada bu baskıların
kurumsallaştığı ifade edildi. 1 Mayıs’ın tatil edilmesi
tartışmalarına değinildi. 1 Mayıs’ın tatil ilan edilmesi
kararını “gecikmiş bir karar” olarak nitelendiren
Evren, bu kazanımın emekçilere bahsedilen bir lütf
olmayacağını, sürdürülen ısrarlı mücadelenin bir
sonucu olacağını vurguladı.

1 Mayıs’ın nerede kutlanacağı tartışmalarına da
değinen Evren, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama talebinin
haklı bir talep olduğunu Taksim alanını yasaklamanın
herhangi bir gerekçesi olamayacağını altını çizerek
şunları söyledi:

“Meydanlar kentlerin, toplumların tarihidir;
onlardan geri alınamaz, onların parçalarıdır. Bu
dünyanın her yerinde böyledir:

Arjantin’de Buenos Aires’deki Plaza de Mayo
Meydanı çocuklarını faşist cuntaya kurban vermiş
annelere aittir; onlardan alınamaz;

Paris’teki Aziz Michel Meydanı 6 Mayıs 1968’de
gerçekleşen Kanlı Pazartesi olarak anılan gösteri ve
grevler le özdeşleşmiştir;

Pekin’deki Tianenman Meydanı 1989 olaylarıyla,
tanka karşı tek başına direnen Tank Man ile
özdeşleşmiştir;

Londra’da Trafalgar Meydanı ‘Kanlı Pazar’la,
‘Kara pazartesiyle’” özdeşleşmiştir. Meydanlar
toplumsal hafızamızın önemli unsurlarıdır. Taksim
Meydanı da 1 Mayıs Katliamı’nın ardından 1 Mayıs’la
özdeşleşmiş; 1 Mayıs Meydanı olmuştur. Emekçilere
yapılan en kanlı saldırı bu alanda gerçekleşmiştir. Bu
bir sembol değil bedelini etimizle, kanımızla,
gözyaşımızla ödediğimiz tarihimizdir. Taksim alanı da
emekçilerin hafızasından asla silinemez. Bu nedenle
Taksim 1 Mayıs alanıdır.”

KESK’in açıklaması konfederasyonlara ve
demokrasi güçlerine yapılan birlikte mücadele ve 1
Mayıs’ın Taksim’de kutlanması konusunda ısrar
edilmesi çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

DİSK’ten “Taksim” açıklaması

1 Mayıs’a sayılı günler kala Taksim tartışmaları
başladı. 8 Nisan akşam saatlerinde bir açıklama yapan

Tayyip Erdoğan, 1 Mayıs’ın resmi tatil olarak
kutlanması amacıyla çalışmaların startını verdiklerini
söyledi.

Gelişmelerle ilgili açıklama yapan DİSK Genel
Başkanı Süleyman Çelebi ise, 1 Mayıs üzerindeki
yasağın kaldırılarak tatil ilan edilmesi ve Taksim
Meydanı’nın kutlamalara açılması gerektiğini söyledi.
1 Mayıs’ın resmi tatil ilan edilmesinin bahsedilen bir
hak değil, DİSK ve emek örgütlerinin bedeller
ödeyerek yıllarca verdiği mücadelenin önemli bir
sonucu olduğunu dile getirdi.

Çelebi, Taksim yasağına ilişkin ise şu görüşlere yer
verdi: “Buna karşın, 100 yıl önce kutlanmasına
başlanan ve DİSK öncülüğünde 32 yıldır da kitlesel
olarak kutlanan bir ülke olduğumuz halde, anlamsız,
çağdışı yasaklar ve korkularla 1 Mayıs’ın kutlanması
sürekli olarak engellenmektedir. Taksim alanı hâlâ
işçilerin 1 Mayıs buluşmasına kapalı tutulmaktadır.

Bütün bu engellemeler günümüz Türkiye’sinde
sona erdirilmelidir. 1 Mayıs bayramı tatili olmalı,
emeğini harcayan, yıllarını üretime veren milyonlarca
emekçinin istediği alanlarda özgürce buluşmasının
önündeki engeller kaldırılarak Taksim Alanı 1 Mayıs
kutlamalarına açılmalıdır.

1 Mayıs önündeki engellerin kaldırılması, 1 Mayıs
1977 katliamının ortaya çıkarılması için de yeni
imkânların yaratılmasına katkı sağlayacaktır.

Bu konuda da cesaretle adım atılarak, 1 Mayıs
1977’de yaşanan katliamın aydınlatılması ve
sorumlularının yargılanması için TBMM Araştırma
Komisyonu bir an önce kurulmalıdır.”

TMMOB: “1 Mayıs’ta Taksim’e!”

TMMOB, 1 Mayıs İşçi Bayramı’nın emek ve
meslek örgütleri ile birlikte, başta Taksim olmak üzere
ülkenin tüm alanlarında kutlanması yönünde karar
aldı.

TMMOB Yönetim Kurulu 3 Nisan 2009 tarihinde
yaptığı toplantıda aldığı 1 Mayıs kararını şu sözlerle
duyurdu:

“Emeğin bayramı 1 Mayıs’ın diğer emek ve
meslek örgütleri ile birlikte başta İstanbul Taksim
Meydanı’nda olmak üzere tüm ülke düzeyinde
kutlanmasına, buna yönelik yapılacak miting, basın
açıklaması vb. etkinliklerde bağlı birimlerimizin ve
üyelerimizin katılımları ile yer alınmasına; örgütlü
olduğumuz il ve ilçelerde, 1 Mayıs’ın kutlanması için
yapılacak çalışmaların İl/İlçe Koordinasyon
Kurullarımız aracılığıyla yürütülmesine...”

Yerel bültenlerden çağrı...

“1 Mayıs’ta mücadele alanlarına!”

İstanbul bültenlerinde Taksim çağrısı...

2009 1 Mayıs’ını İstanbul’da Taksim Meydanı’nda kutlama kararlılığının ağırlıklı olarak yer aldığı İstanbul’un çeşitli sanayi bölgelerinde çıkan yerel bültenlere de “Krizin faturasını ödemek için 1 Mayıs’a!” çağrısı hakim.

Esenyurt’ta 1 Mayıs çağrısı...

Esenyurt yerelinde çıkan **Esenyurt İşçi Bülteni**’nin Nisan ayı sayısında 1 Mayıs’ın ortaya çıkışı anlatılırken, 1 Mayıs çağrıları farklı sektörlerde çalışan işçilerin yazılarıyla destekleniyor. Düzenin seçim oyununun ardından emekçilerin temel sorunlarının devam ettiğinin belirtildiği bülten sayfalarında, sınıf hareketindeki gelişmeler tüm yerel bültenlerde olduğu gibi yer buluyor.

Ümraniye’de direnişlerle 1 Mayıs’a!

OSB-İMES İşçi Bülteni ise kapak sayfasına “1 Mayıs’ta Taksim’e!” çağrısını taşıyarak krizin faturasına karşı alanlarla çıkma gerekliliğine işaret ediyor. Bölge işçilerine “Neden 1 Mayıs, neden Taksim?” yazısıyla seslenen OSB-İMES İşçi Bülteni’nin sayfalarında havzada çalışan işçilerin kaleme aldığı 1 Mayıs çağrılarına yer veriliyor.

Yine Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu ve geçtiğimiz haftalarda kapatılması kararı alınan GU’dan sınıf bilinçli işçiler fabrikada yaşanan kapatılma sürecini ve uğradıkları ihaneti bülten sayfalarına taşımış bulunuyorlar.

Ümraniye Dudullu’da süren Sinter Metal ve Gürsaş direnişlerinden işçilerin süreç hakkındaki düşüncelerini içeren röportajlar da süren direnişlerin tablosuna ilişkin fikir veriyor.

Bültende, OSB İMES İşçileri Derneği’nin 1 Mayıs öncesinde 25 Nisan günü düzenleyeceği “Birlik ve Dayanışma Şenliği”nin programı da yer alıyor.

Topkapı işçilerine Taksim çağrısı...

Topkapı bölgesinde yürütülen ısrarlı faaliyetin temel araçlarından biri olmayı sürdüren **Topkapı İşçi Bülteni** ise 2009 1 Mayıs’ını “1 Mayıs’ta Taksim’e!” çağrısıyla karşılıyor. Türkiye’de 1 Mayıslar’ın da anlatıldığı bülten sayfalarında, Topkapı bölgesinde başlattıkları direnişlerini sürdüren Kurtiş Matbaacılık işçilerinin gerçekleştirdikleri eylem ve açıklamaların haberlerine geniş biçimde yer veriliyor.

Küçükçekmece’de 1 Mayıs çağrısı...

Küçükçekmece bölgesinde yürütülen devrimci sınıf çalışmasının bir aracı olarak çıkan **Emekçinin Gündemi**’nin Nisan sayısı yine diğer yerel bültenler gibi “Krizle karşı 1 Mayıs’ta alanlara!” vurgusunu taşıyor.

Bülten sayfalarında farklı işkollarında çalışan işçilerle 1 Mayıs üzerine yapılan röportajlar yer bulurken, emekçi kadınlara 1 Mayıs’ta alanlarda buluşma çağrısı yapan bir yazıya da yer verilmiş.

Geride kalan 29 Mart yerel seçimlerinde düzenin seçim oyununa karşı işçi ve emekçilere devrim ve sosyalizm çağrısını taşıyan, emekçilere hakları için mücadele çağrısı yükselten yerel bültenlerin Nisan sayıları ise yaklaşan 2009 1 Mayısı öncesinde “Kriz ve 1 Mayıs” gündemli olarak çıktılar.

Farklı illerdeki faaliyet alanlarında çıkan yerel işçi bültenlerinin Nisan ayı sayılarının kapaklarında 1 Mayıs çağrıları yer alırken, İstanbul’da çıkan yerel bültenlerde ise özel olarak Taksim çağrısı göze çarpıyor.

Sınıf devrimcileri İzmir’de **Çiğli İşçi Bülteni**, İstanbul’da Topkapı İşçi Bülteni, **Esenyurt İşçi Bülteni**, OSB-İMES İşçi Bülteni, **Emekçinin Gündemi**, Bursa’da **Bursa İşçi Bülteni**, Adana’da **Sanayi İşçileri Bülteni**’yle faaliyet yürüttükleri sanayi havzalarında işçi ve emekçilere sesleniyorlar.

Bültenlerde genel olarak 1 Mayıs gündemi işlenirken, birçok bültende yer alan işçi yazılarıyla 1 Mayıs’ta alanlarda buluşma çağrısı yapılıyor. Çağrılarda iş bırakarak alanlara çıkma vurgusu özel olarak yer alırken, 1 Mayıs Marşı’na dizelerine hemen hemen tüm bültenlerde yer veriliyor.

Çiğli’de işçiler toplanıyor...

İzmir’de kapitalist krizin faturasının ağır olarak yaşandığı Çiğli bölgesinde çıkan **Çiğli İşçi Bülteni**’nin Nisan ayı sayısının kapağında “Kapitalizmin krizine karşı işgallerle, direnişlerle, grevlerle 1 Mayıs’a!” çağrısını yükseltirken, Çiğli İşçi Platformu’nun 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde düzenleyeceği “Çiğli’de işçiler toplanıyor” etkinliğinin programı bültenin arka kapağında duyuruluyor. 19 Nisan Pazar günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde düzenlenecek etkinliğin programında MEHA, Gürsaş ve Tersane’den direnişçi işçiler yer alıyor.

Sİ-DER’den 1 Mayıs çağrısı...

Adana’da çıkan **Sanayi İşçileri Bülteni** ise ön kapağından yaptığı “Krizin faturasına karşı direniş büyütelim! 1 Mayıs’ta Sİ-DER pankartı arkasında iş bırakarak alanlara!” çağrısını yükseltiyor. Sanayi İşçileri Derneği pankartı arkasında 1 Mayıs çağrısının yapıldığı bülten sayfalarında farklı sektörlerden işçilerin kaleme aldığı 1 Mayıs çağrıları göze çarpıyor.

Bursa 1 Mayıs’ına grev ve direnişlerle...

Krizin faturasının kitlesel işçi kıyımları ve ücretsiz izinlerle görüldüğü Bursa’da bir süre önce çıkmaya başlayan **Bursa İşçi Bülteni**’nin Nisan ayı sayısında 1 Mayıs gündeminin yanısıra Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi grevci Asemat ve Asil Çelik işçilerinin grev sürecine de yer veriliyor. 6 Mayıs 1972’de idam edilen Denizler’in de anıldığı bülten sayfalarındaki 1 Mayıs çağrılarında krize karşı mücadele kararlılığı göze çarpıyor.

Bursa İşçi Bülteni 29 Mart yerel seçimlerinin arkasından Bursa Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı Özkan Ünal’la yapılan seçim değerlendirmesini de sayfalarına da taşımış.

Obama-Ahmet Türk görüşmesi üzerine...

ABD Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin düşmanıdır!

DTP Genel Başkanı Ahmet Türk mecliste Obama ile on dakikalık bir görüşme gerçekleştirdi. Siyahi olması nedeniyle Ahmet Türk yeni ABD Başkanı'na, *"Martin Luther King'in rüyası Amerika'da gerçekleşti. Biz de Kürtlerin kültürel, kimliksel rüyasının karşılanmasını istiyoruz"* dedi. Oysa Obama'nın, Kürt halkına ve özelde PKK'ye bakışı biliniyordu. DTP Genel Başkanı Türk'ün açıklaması "denize düşenin yılana sarılması" anlamına geliyordu.

Obamalar Martin Luther Kingler'in düşmanıdır!

Martin Luther King kısa süren yaşamı boyunca büyük zorluklar ve acılar yaşadı. 25 kez tutuklandı, 4 kez suikaste uğradı. Buna rağmen sözünü hep ezilenlerden yana söyledi. ABD emperyalizminin işgal ettiği Vietnam gerçekliğine gözlerini kapatmadı. Vietnam savaşına karşı tutumunu ortaya koydu. ABD'yi dünyanın en büyük şiddet uygulayan devleti olarak tanımladı. 4 Nisan 1967'de kadar bu görüşlerini kararlılıkla savundu.

Obama ise, göreve gelir gelmez ilk işi Afganistan ve Irak'taki işgalci ABD askerlerini ziyaret etmek oldu. Katillerin sırtını sıvazladı. Bu ziyaretleri sırasında ABD emperyalizminin genel saldırganlık ve katliam politikalarına devam edeceğini ifade etti. İran halkına yönelik savaş tehditini döne döne dile getirdi.

Emperyalist ABD'nin yeni başkanı Obama ile Martin Luther King arasında, renklerinin dışında en ufak bir benzerlik olmamasına rağmen sarfedilen bu sözler, ulusal özgürlük için bedel ödeyen Kürt halkına büyük bir haksızlıktır. Kürt halkının özgürlük umudu ABD eli ile sürekli olarak boğulmuştur ve hala da boğulmaya çalışılmaktadır.

Kürt sorunu salt bir kültür ve dil sorunu değil, kapsamlı bir siyasal sorundur!

Obama ile görüşmesi sırasında Ahmet Türk, Kürt sorununun kapsamı, niteliği ve çözümüne dair düşüncelerini dile getirdi. *"Kürtler'in kültürel, kimliksel rüyasının karşılanmasını istiyoruz"* dedi.

Bu rüyanın içine, Kürt halkının siyasal özlüm ve taleplerinin sığamayacağı aşıkardır. Her şeyden önce Kürt sorunu bir kültür ve dil sorunu değildir. Kürt halkının kültürel ve dilsel özgürlük talebini de kapsayan siyasal bir sorundur. Ezilen ulusların özgürlük ve eşitlik talepleri meşru siyasal istemlerinin özü ve özetidir. Kürt halkı siyasal özgürlüğü için onlarca kez ayağa kalkmış, ulusal demokratik hak ve özgürlüklerini kazanmak için büyük bedeller ödemiştir.

Siyasal bir sorun olan Kürt sorununun çözümsüzlüğe havale edilmesinde sömürgeci devletler en büyük desteği ABD emperyalizminden almışlardır. Kürt halkı tüm tarihsel süreci boyunca emperyalistlerin ihanetleri ve katliamları ile yüzyüze kalmıştır. İşte bu kanlı tabloyu omuzlayan yeni isim Obama'dır. Ahmet Türk'ün bu kirli ve kanlı tarihin yeni temsilcisi olan ABD başkanından çözüm beklentisi içinde olması ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir.

ABD Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin düşmanıdır!

ABD'nin tarihinde Kürt halkına yönelik ihanetler özel bir yer tutmaktadır. Ahmet Türk, Obama ile yaptığı görüşmede bu açık gerçeğe uygun davranmamıştır. Kürt sorununun en temel kaynaklarından biri olan ABD'yi, çözümün kapısı olarak göreve davet etmesi akıl almaz bir davranıştır. ABD emperyalizmine böyle bir misyon yüklemek kendi ayağına kurşun sıkmaktır.

ABD, Ortadoğu'da emperyalist egemenliğini kurmak peşinde koşuyor. Bu hedefi çerçevesinde işgallere ve katliamlara imza atıyor. Kürt halkının başına Türk sermaye devleti ile birlikte koordinasyon içinde bombalar yağdırıyor. O ABD ki, Abdullah Öcalan'ı Kenya'da paketleyip Türk sermaye devletine teslim eden gücün bizzat kendisini temsil ediyor.

Ahmet Türk, ABD'nin kanlı tarihini son yıllarda Ortadoğu halklarına ve Kürt halkına yaşattıklarını bildiği halde ABD'yi çözüm kapısı olarak görüyor. "Kültürel, dilsel ve genel af" parantezi içine sıkıştırılan çözümün gerçekleşmesi için umudunu ABD'ye bağlamış görünüyor. Ahmet Türk bu tutumu ile başta Kürt halkı olmak üzere, ezilen halklara haksızlık yapıyor.

Obama görüşmesindeki Ahmet Türk'ün açıklamaları sadece ve sadece PKK'yi ortak düşman olarak gören sömürgeci sermaye devletinin ve ABD'nin elini güçlendirdi. Bir an düşünelim: ABD başkanı bir takım Kürt sorununa ilişkin hak kırıntıları için sermaye devletini telkinde bulursa, Türk sermaye devleti de bu çerçevede adım atsa, kültürel, dilsel açılımlar ve genel affi kapsayan düzenlemeler yapsa, bu düzenlemeler Kürt halkının ulusal özgürlükten yoksun olmasından kaynaklı temel sorununa derman olabilir mi? Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Özgürlük ve eşitlik için emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele!

Obama ile Ahmet Türk görüşmesi, reformist Kürt hareketinin sorunları sosyal ve siyasal kapsamına uygun bir tarzda çözmeye niyeti olmadığını birkez daha göstermiştir. Oysa tüm demokratik siyasal sorunların olduğu gibi Kürt ulusal sorununun çözümü de, ancak devrime dayalı bir politik mücadelede gösterilecek ısrarın sonucu olarak ortaya çıkabilir. Eğer Kürt halkının devrimci mücadelesi olmasaydı, ne Süleyman Demirel Kürt realitesini tanıdığını söylerdi, ne de Tansu Çiller BASK modelini gündeme getirirdi. Kürt hareketi, Kürt halkının özgürlük hedefine kilitlendiği dönemde, sömürgeci sermaye devletini geriletmiş, bunun yanında, Kürt sorununu tüm tarihsel ve siyasal ağırlığı ile emperyalistlerin de gündemine sokabilmiştir.

Obama ile görüşen Ahmet Türk'ün bilincini oluşturan İmralı çizgisi, yükselen ulusal mücadeleye hiçbir şey katmadığı gibi, ideolojik ve politik planda Kürt halkının ulusal devrimci uyanışını zayıflatmıştır. ABD'den Kürt sorununun çözümüne dair açılımlar beklemek Kürt hareketinin elini zayıflatmaktadır.

Kürt halkı, Obama Ahmet Türk görüşmesinden ortaya çıkan tabloyu mutlaka dikkatle incelemelidir. Bu tablonun Kürt halkına kazandıracağı hiçbir şey, kaybettireceği çok şey vardır.

Sermaye hükümeti yeni manevralar peşinde

AKP hükümeti AB ile ilişkilere yeniden ivme kazandırmak istemektedir. İç politik desteğin erimeye başladığı koşullarda buna özellikle ihtiyaç duymaktadır. Yanısıra, yerel sınırları da aşan başka ihtiyaçlar AKP'ye böyle adımlar attırmaktadır. 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesinin yanı sıra “sendikalar reformu” yapma yönündeki çabaları da bunun ifadesidir. Tam üyelik müzakerelerinde 19. Bölüm “Sosyal Şart ve İstihdam” başlığını taşıyor ve bu başlığın açılabilmesi için de “sendika reformu”nun yapılması önkoşul olarak dayatılıyor. 1 Mayıs'tan önce paketin meclis tarafından onaylanacağı belirtiliyor.

2821 Sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Teklifi ile ilgili düşünülen yasal değişikliklerden bazıları şöyle:

- * Yüzde 10'luk işkolu barajı kalkacak. İşkolu sayısı azaltılacak.
- * Sendikaya üyelik ve istifada noter şartı kaldırılacak.
- * Sendikalara üye olmada aranan yaş sınırı 16'dan 15'e çekilecek.
- * Sendika kuruculuğu için Türk vatandaşı olma şartı kaldırılacak.

* Sendika ve konfederasyonlar ticaretle uğraşmayacak ve elde ettikleri gelirleri üyeleri ve mensupları arasında dağıtamayacaklar.

* Ekonomik ve Sosyal Konsey'de temsil edilen konfederasyonlardan birine üye olan veya en az 80 bin üyeye sahip konfederasyon üyesi sendikalara, işyerlerinde yarıdan bir fazla çoğunluğu sağlamaları halinde toplu sözleşme yapma imkânı getirilecek.

* Grev gözcüleri için kulübe, çadır, baraka kurma yasağı kaldırılacak. Grev yasağı daraltılacak.

Bu düzenlemelerle ilgili işçi sendikaları da görüşlerini açıklamış bulunuyorlar. Türk-İş yetersiz bulduğu taslağa karşı alternatif bir taslak hazırlarken, DİSK ve Hak-İş de kendi önerilerini hükümete sunmaktadır. Sendikal örgütlülük ile ilgili var olan yasal zorluklar düşünüldüğünde, bu yeni taslağın görece bir “iyileştirme” getirdiği söylenebilir. Ancak şu basit gerçeği gözardı etmemek gerekmektedir. Sömürü düzeni anayasasını ve yasalarını verilen hakların ardından “fakat”la devam eden cümleler üzerinden şekillendirmektedir. Önce “hak” tanımlaması yapılmakta, ardından verilen hakkın kullanımına bir yığın engel getirilmektedir.

Diğer taraftan maddelerinin değiştirilmesi düşünülen 2821 ve 2822 içiçe girmiş yasalardır. Bu alanda ileriye doğru bir adım atılacaksa eğer, 2821 ve 2822 sayılı yasalar tümüyle yeniden ele alınmalıdır. İşçilerin ve kamu emekçilerinin ayrı örgütlenmesini öngören düzenleme de değiştirilerek 2821, 2822 ve 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Yasası tek bir yasa haline getirilmelidir. Bu nedenle öncelikle Anayasa'nın sendika kurma hakkı ile ilgili 51, toplu iş sözleşmesi hakkı ile ilgili 53 ve grev hakkı ve lokavt başlığını taşıyan 54. maddeleri tümüyle yeni bir düzenlemeye tabi tutulmalıdır.

Köklü değişiklikler yapmadan tek tek yasa maddeleri üzerinden yapılacak değişiklikler yetersiz kalacaktır. Çünkü Anayasa'da var olan sınırlamaları

bir başka yasayla aşmak imkânsızdır. Ayrıca 52. madde ile toplu iş sözleşmesi hakkı sadece işçilere tanınmaktadır. Kamu görevlileri için “toplular görüşme” öngörülmektedir.

Grev hakkı ve lokavt ile ilgili 54. madde de çok ciddi kısıtlamalar içermektedir. Bu madde ile grev hakkı sadece işçilere ve sadece toplu iş sözleşmesinde patron ve işçi sendikasının anlaşamaması halinde tanınıyor. Bu 54. madde grev hakkını değil, grev hakkının kullanımının nasıl sınırlanacağını düzenlemektedir. Bu nedenle tümüyle değiştirilmesi zorunludur.

Grev yasaklarının kapsamının daraltıldığı taslakta, “banka ve noterlik hizmetleri, termik santralleri besleyen linyit üretimi, petrol sondajı, üretimi, tasfiyesi, dağıtım ve petrokimya” işyerlerinde grev yasakları kaldırılırken, lokavt yasaklarının da kaldırılması dikkat çekmektedir. Sermaye iktidarlarının “grev ertelemesi” yetkisine ise dokunulmamaktadır.

Bu düzenlemeleri değerlendirirken, yaşanmakta olan basit gerçekleri unutmamak gerekmektedir. Öncelikle “ayak takımı” olarak görülenler lehine yapılan bu biçimsel iyileştirmelerin nedeni, sermayenin ve hükümetinin sonunda “doğru yolu” bulmaları değildir. Nitekim, patronların örgütü TİSK, “sendikal yasalarda yapılacak açılıma karşılık kıdem tazminatı konusunda açılım” istemektedir.

Bugün işçilerin sendikal örgütlenmesinin önünde birçok engel bulunmaktadır. Sendikaya üye olan işçiler işten atılmaktadır. Üye olduktan sonra açılan tespit davalarının süresi üç yıla kadar uzamaktadır. Yetki işlemleri yavaş tutulmaktadır. Sendikalı oldukları için işten atılan işçiler “işe iade” davası açtıklarında, bu patronun tazminat ödemesiyle sonuçlanmakta, işçi işine dönememektedir. TÜİK'in 2008 Mayıs verilerine göre 3.472.000 işçinin kayıt dışı olarak çalıştırıldığı düşünüldüğünde, kaç işçinin yasal olarak sendika hakkından mahrum olduğu

görülecektir. Bununla birlikte fabrikalarda işçilere sendikalara üye olmamaları konusunda sistemli bir baskı yapılmaktadır. Sendikal hakların kullanılmasının engellenmesi durumunda verilmesi gereken cezaların kâğıt üzerinde kalması da bir başka gerçektir.

Bir diğeri ise, 2008 Mayısı itibariyle yaklaşık yüzde 6,51 olan sendikalı işçi oranı gerçeğidir. Toplu pazarlık kapsamında ve sendikalara aidat ödeyen işçilerin sayısı 849.367 iken, resmi verilere göre toplam işçi sayısı 13.038.000'dür.

Türk-İş'in oluşturduğu Krize Karşı Emek Masası'nın araştırmasına göre, kapitalizmin krizi nedeniyle 42 bin Türk-İş üyesi işini kaybetmiş durumdadır. Sadece Şubat ayında Türk Metal'in 4 bin 208 üyesi işten atılmış, 1150 üyesi de ücretsiz izin çıkarılmıştır. DİSK'in ise son birkaç ayda yaklaşık 3 bin 800 üyesi işten çıkarılmıştır. Eylül 2008'den bu yana Hak-İş üyesi 3 bin 602 kişi de işini kaybetmiş bulunmaktadır.

Bugün AKP eliyle yapılan sendikalar yasasındaki düzenlemelerin işçilerin hayrına yapılmadığı ortadadır. Bir takım iyileştirmeler uluslararası sermayenin tek merkezden yürüteceği saldırı programının parçalarından biridir. Zaten iyimser bir beklentiye kapılmanın saflık olacağını, yerli yerinde duran 4857 sayılı İş Kanunu göstermektedir. Sermayenin her saldırı girişiminin altında “esnek üretimin” yatması ve bunun İMF'nin de talepleri arasında yer alması bir başka gerçektir. Sendikalaşmanın önündeki en büyük engellerden birinin taşeronlaştırma olduğu basit gerçeği bile bir takım yasal düzenlemelerin iç yüzünü göstermektedir. Unutmamak gerekir ki, üzerinde birkaç rötüş yapılmaya çalışılan 12 Eylül Anayasası'dır.

Söz konusu yasal düzenlemelerin işçi ve emekçilerde boş hayaller yaratması engellenmeli fakat sunacağı sınırlı olanaklar da örgütlenmenin önünü açacak bir tarzda değerlendirilebilmelidir.

YTÜ’de baskılar protesto edildi...

“Rektörlük-polis-İP-TGB çetesi işbirliğine son!”

YTÜ’de İP-TGB çetesinin başlattığı ve polisin sürdürdüğü saldırıları YTÜ rektörlüğü bir adım öteye götürdü. İP çetesine hamilik yapan rektörlük, yaşanan çatışmaları bahane ederek üniversitede afiş asma ve masa açma yasağı getirdiğini duyurdu. Rektörlüğün yaşanan provokasyonu devrimci faaliyeti engelleme çabasına dönüştürmesi boşa düşürüldü, tüm fakültelere afişler asıldı, bildiri dağıtımları yapıldı.

Rektörlük saldırıyı bir adım öteye götürerek soruşturma silahına başvurdu. 8 Nisan günü 23 öğrenciye ihtiyati tedbir kondu ve okula girişleri yasaklandı. Avukatlar aracılığı ile öğrenilen kararda, soruşturma sürecinde “üniversitede düzeni ve huzuru sağlayabilmek” için öğrencilerin okula alınmayacağı gerekçe gösteriliyor.

Bu süreçte polisin ve idarenin korumasında hareket eden, çevik kuvvet öğrencilere saldırırken polisin ardından slogan atmaya devam eden, polis ablukası altında faaliyetini sürdüren, ellerindeki sopaları polisin, güvenliğin yardımı ile “yok eden” TGB’den ise sadece 4 kişi göstermelik olarak bu uygulamaya maruz bırakıldı.

Yaşanan süreç bir kez daha göstermiştir ki, devrimci faaliyete karşı polis ve idare işbirliğinde üniversiteler gerici ideolojilere teslim edilmek istenmektedir. Bu zaman zaman ülkücü faşistlerin devreye sokulmasıyla zaman zaman ise TGB gibi ulusalcı çetelerin eliyle yapılmaktadır.

Bu saldırılara karşı YTÜ öğrencileri Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü önünde 10 Nisan günü eylemdeydi. Soruşturma terörünün protesto edildiği eylemde eğitim hakkının engellendiği ifade edildi.

“Soruşturmalar, cezalar geri çekilsin! Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Rektörlük-polis-İP-TGB çetesi işbirliğine son! Üniversitelerde ulusalcı, faşist çetelere geçit vermeyeceğiz!” ozalitlerinin açıldığı basın açıklamasında geçtiğimiz hafta yaşanan saldırı hatırlatılarak, 8 Nisan günü rektörlük tarafından başlatılan soruşturmanın amacının devrimci siyasal faaliyeti engellemek olduğu söylendi.

Geçtiğimiz dönemde faşistlerin İTÜ’de gerçekleştirdikleri saldırı sonrasında da “artık masa açmak, afiş asmak, bildiri dağıtmak yasak” diyen rektörlüğün bu engellemelere uymayan öğrencilere çevik kuvvet ve özel güvenlikler eliyle saldırdığı ifade edildi. İP-TGB çetesinin üniversitelerdeki rolüne vurgu yapıldı.

1 Mayıs öncesinde yürütülecek devrimci siyasal faaliyeti engelleyebilmek için faşistler ve İP-TGB çetesinin piyon rolü oynadığının vurgulandığı açıklamada, İP’in şoven bir parti olarak kardeş halklara kan kusan yönüne vurgu yapıldı. Her türlü baskı ve gerici işbirliğine karşı mücadelenin devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler tarafından devam edeceği, provokasyonlara, saldırılara ve ulusalcı-faşist çetelere geçit verilmeyeceği vurgulandı.

Basın açıklamasına Metalurji Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, HKMO İstanbul Şubesi, Eğitim-Sen İstanbul 1 No’lu Şube ve öğrencilerin avukatları destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İÜ’de saldırı protestosu...

“Faşizme karşı omuz omuza!”

8 Nisan günü İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs’ten toplu çıkış yapan yaklaşık 15 öğrenci Unkapanı Müze otobüs durağında faşistlerin saldırısına uğradı. Bir kısmı Siyasal Bilgiler Fakültesi’nden, bir kısmı ise Alperen ve Ülkü Ocakları’ndan gelen 30 kişilik faşist grup, ellerindeki satırlar, döner bıçakları, testere ve sopalarla vahşice saldırarak üç öğrenciyi yaraladı. Yaralanan öğrenciler Taksim İlkyardım Hastanesi’ne kaldırıldılar.

8 Nisan günü yaşanan faşist saldırı devrimci-demokrat öğrenciler tarafından 9 Nisan günü gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

Saat 13.00’te başlayan açıklama öncesinde kantinde, yemekhanede, bahçede konuşmalar yapılarak, yaşanan saldırıyı teşhir eden bildiriler dağıtıldı. Faşist saldırılara karşı eyleme katılım çağrısı yapıldı.

“Faşizme karşı omuz omuza!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Satır dışarı bilim içeri!”, “Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz!” sloganları atılarak Beyazıt Meydanı’na geçen öğrenciler Merkez kampüsten gelen öğrencilerle buluştu.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı, “Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz” yazılı pankartın taşındığı eylemde şunlar söylendi:

“Köhnemiş satırlarını aslında bize değil gerçeklere vuruyorlar. Yalanların hüküm sürdüğü bir ülke ve üniversite istiyorlar. Bu yüzden korkakça gerçeklere saldırıyorlar. Ama gerçekler vurmayla, kırmayla değişmez. Acizler ve yenilecekler. Devrimcilerin, solcuların savundukları çok açık ve sadedir. Eşit, özgür bir ülke, parasız-bilimsel-demokratik bir üniversite istiyoruz. İşte bu idealleri yok etmek, bizi yıldırmak için saldırıyorlar. (...)

Yalanların karşısında daha güçlü olabilmek için yılmadan, sinmeden örgütlenmeye devam edecek, her bir saldırının hesabını mutlaka soracağız...”

Açıklamaya Hukuk Fakültesi’nden araştırma görevlileri ve Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri Temsilcileri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara’da Liselilerin Sesi ve Ekim Gençliği satışı

Ankara’da 10 Nisan günü Yüksel Caddesi’nde okul çıkış saatinde Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi olarak kitlesel yayın satışı gerçekleştirdik. Satış sırasında yaptığımız ajitasyon konuşmalarında, kapitalist düzenin biz gençlere hiçbir gelecek vaatmediğini, her geçen gün daha fazla işsizliğe ve geleceksizliğe mahkum bıraktığını, gençliğin kurtuluşunun mücadele etmekten geçtiğini anlattık. Gençliği 1 Mayıs’ta alanlara çağırdık. Birçok kişiyle sohbet etme olanağı yakaladık.

Faaliyetimizden rahatsız olan düzenin kolluk güçleri engel olma girişiminde bulundular. Derginin yasal olup olmadığı bahanesiyle yanımıza geldiler. Bu bahaneleri sökmeyince bir kez daha gelerek, megafonla ajitasyon konuşması yapamayacağımızı, yasak olduğunu söylediler. Onların kurallarına göre davranmayacağımızı belirttik. Bunun üzerine bizleri gözaltına almakla tehdit ettiler. Bu tehdit üzerine megafonumuzla daha gür bir şekilde polis baskısını teşhir eden konuşmalarla satışımızı sürdürdük. Gereken cevabı alan sivil polisler çekip gitmek zorunda kaldılar.

Ankara’da yürüttüğümüz devrimci çalışmalarımızı daha da güçlendirerek sürdüreceğiz.

Ankara Ekim Gençliği - Liselilerin Sesi

1 Mayıs’a doğru...

Yerel seçimlerin sonuçları üzerine

Volkan Yaraşır

Küresel düzeyde ve senkronize özellik taşıyan kapitalist krizin etkilerinin hissedildiği ve Ortadoğu’nun yeniden dizaynının gündemde olduğu koşullarda Türkiye’de yerel seçimler yapıldı.

Krizin yıkıcı etkilerinin Ekim 2008’de ortaya çıkmasıyla, işçi sınıfı harekete geçti. İşten atılma, işyeri kapatmalarına karşı Gürsaş, Tezcan, Brisa ve Sinter’de fabrika işgal eylemleri yaptı. Ayrıca fiili sokak yürüyüşleri, çeşitli direnişler ve gösteriler gerçekleştirildi.

Krize karşı işgal, direniş, grev şiarı giderek maddi bir güç haline gelmeye başladı. Özellikle işsizlik tehdidi karşısında işçi sınıfı bir taraftan tedirginlik içine girdi, diğer taraftan öfkesini dışa vurmaya başladı. Bu ikili ruh hali içinde öfke giderek ağırlığını hissettiriyordu. İşten atılmalar 6-7 ay içerisinde, resmi rakamlara göre 500 bin, gerçek rakamlara göre ise 850 bine ulaştı. Sınıf kendisine yönelik bu acımasız tehdite karşı yeni arayışlar içine girdi. Ve ‘ne yapmalı?’ sorusuna, refleksel de olsa yanıt üretmeye çalıştı.

Merkez ülkelerde kriz finans sektöründen başlayıp, üretim alanına yansıyan bir şekilde gelişirken, periferide ve Türkiye’de direkt üretim sektöründe kendini hissettirdi. Bu durum sınıfın hızla öz savunma içine girmesine yol açtı. Kısa bir dönemde kapitalist sistemin bütün simsarlığının, vahşiliğinin, çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğunun ortaya çıkması ve devletle sermayenin organik ilişkisinin alenileşmesi sınıfa dost ve düşmanı daha kolay ayırtlaştıracak olanaklar sundu. Ne var ki, 2009 Ocak ayından sonra ülke gündemini yerel seçimlerin işgal etmesi, AKP’nin krizin etkilerini öteleyen politikalar izlemesi, yaratılan yoğun manipülasyon ve parlamento esaslı hayal tüccarlığı sonucunda sınıfın eylemlilikleri giderek sönümlenme sürecine girdi.

Bu havadan, zaten sınıf içindeki gelişmeleri anlamaktan uzak olan Türkiye solu şiddetle etkilendi. Yaratılan anafurun içinde kayboldu. Türkiye solu, işçi sınıfının kapitalizme karşı potansiyel düzeyde de olsa açığa çıkan öfkesini tetiklemek ve sınıfın öz savunma eylemleriyle bütünleşmek ve bu eylemleri doğrudan eylemlere dönüştürmek yerine, legalizmin ölümcül çekiciliğine ve parlamentarizmin ‘öldüren cazibesine’ kapıldı. Tabii ki bu aktüel bir tavır alıştan öte, ideolojik-politik yönelimin bir ifadesiydi ve sorun sadece bugüne ilişkin bir sorun da değildi.

Sınıfın kendi varoluş problemlerinin ortaya çıktığı koşullarda atölyelerde, fabrikalarda, organize sanayi bölgelerinde, grevlerde ve direnişlerde sınıfla bütünleşmek, onunla organikleşmek ve kendi varoluşunu sınıfın varoluşuyla kaynaştırmak ve kendini yeniden inşa etmek yerine sola aktüel pozisyon alışlar daha “anamlı” geldi. Birkaç devrimci yapının dışında kapitalist krizin bir tarihsel dönemi işaretlediği ve yaşanan konjonktürün kapitalist kriz üzerinden okunması gerektiği anlaşılmadı. Bu anlamda seçimlerde legalizm istismar edilerek inatla devrimin, sosyalizmin ve komünizmin ajitasyonunun ve propagandasının yapılması ve kapitalist krize karşı sınıfın kolektif tepkisinin örgütlenmesi es geçildi.

Kısaca seçim süreci ve sonuçları Türkiye solunun zihniyet dünyası, refleksleri ve politik yaklaşımları itibarıyla tam bir dekadans içine girdiğini gösterdi. Seçim sonrasında birçok eğilimin yaptığı değerlendirmeler, aslında bu hazin tablonun farklı biçimlerde ifade edilmesinin dışavurumu oldu.

Seçim sonuçları sınıfın örgütsüzlüğünü, bir kez

daha açığa çıkardı. Sınıf bloke edildi. Hatta sınıfı deklase edici (işçilerin sınıfsal bağlarının kopması, aşınması, giderek kaybolması ve moral çöküntüsü anlamında) faktörler açığa çıktı.

Krizin işçi sınıfı içinde yarattığı arayış, hoşnutsuzluk ve reaksiyon, yeni alternatifler ortaya çıkmadığından dolayı yerini durgunluğa ve sessizliğe bıraktı. Solun böylesi bir alternatif yaratma ya da zeminlerini örme yerine düzen partileriyle aynı atmosferin içinde yer alması manidardır.

Bu genel belirlemeler ışığında seçim sonuçları temelde egemenler, işçi sınıfı ve Kürt ulusal hareketi açısından ele alınabilir.

Egemenler açısından seçim sonuçları bir istikrarsızlığı simgeledi. 2002 yılından beri oylarını düzenli olarak artıran AKP, bu seçimlerde önemli bir düşüş yaşadı. CHP ve MHP’nin oylarında görülen yükselme, Saadet Parti’sinin (SP) oy oranlarındaki artış egemen klikler arasında uzlaşma-çatışma eksenli yaşanan süreci etkileyecek mahiyet taşıyor.

AKP geniş kitleler nezdinde halen itibar görmesine ve “alternatifsiz” bir konumda olmasına karşın yıpranma ve düşüş sürecine girmiştir. AKP’nin bu seçimlere ciddi olarak yüklenmesi, bir genel seçim atmosferine sokma gayreti, hatta Tayyip Erdoğan’ın direkt devrede olması bir sonuç vermemiştir. Krizin yıkıcı etkilerinin iyice açığa çıkmasıyla bu gerilemenin derinleşmesi muhtemeldir.

CHP ve MHP’nin oy artışı, SP’nin belirli bir oy potansiyeline ulaşması önümüzdeki dönemde sermaye fraksiyonlarına farklı seçenekler sunmaktadır. Bu bir yanı sıra da tek partili iktidar yerine farklı kombinasyonların ya da istikrarsızlıkların göstergesi olabilir. Siyasal tablonun böyle biçimlenmesine neden olan Kürt sorunu ve kapitalist krizdir. Bu nedenler büyük bir olasılıkla yaşanacak siyasal istikrarsızlığa da kaynaklık edecektir. Yine de burjuva düzeni sürmektedir.

İşçi sınıfı açısından seçim sonuçları son derece riskli bir dönemin habercisidir.

AKP yine geniş işçi yığınları tarafından rağbet gördü. CHP ve MHP’ye verilen oylar, bir boyutuyla AKP’ye reaksiyonu içerse de, önümüzdeki dönemde sınıfın milliyetçi ve dinsel gericilik eksenli bir polarizasyon içine girme olasılığını ortaya koydu. SP ise AKP’nin bırakacağı boşluğu daha iyi tahkim

edecek, hayırsever kapitalizmin inşasında rol almaya aday olduğunu gösterdi. Sınıf yok edici ikileme karşı karşıya kaldı: Dilenme ya da sürünme...

Bilindiği gibi her kriz anı iki olasılık yaratır; imkan ve tehdit. İşçi sınıfının ve siyasal öncüsünün örgütlülüğü devrimin imkanını yarattığı gibi, bu koşulların olmaması karşı devrim tehdidini ortaya çıkarır. Ya da karşı devrimin mayalanmasını. Seçim değerlendirmelerinde AKP’nin gerilemesi üzerine yapılan çözümlemeler son derece yanıltıcı yönleri içinde taşımaktadır. Özellikle TC’nin içine girdiği konjonktür ve kapitalist krizin boyutları AKP, CHP, MHP ve SP’nin aldığı oyların bir bütün olarak (milliyetçiliğin ve dinsel gericiliğin değişik tandanslarını içinde taşısa da) karşı devrimin mayalanma zeminini yaratmıştır. Sınıfın bağımsız-birleşik gücünün yaratılamadığı koşullarda milliyetçilik ve dinsel gericilik süreci belirleyen ana eğilimler olarak öne çıkmıştır ve güçlenmesi muhtemeldir.

Burada iki noktaya dikkat çekmek gerekiyor. İstanbul’da CHP’li Kılıçdaroğlu’nun seçim çalışmalarını “laiklik” temasından öte yoksulluk, yolsuzluk ve işsizlik gibi sahici konular üzerine kurması sonuç getirdi. CHP il düzeyinde oylarını artırdı. Ayrıca birçok önemli ilçeyi kazandı.

Saadet Partisi ve özellikle Mehmet Bekaroğlu benzer temalar üzerinde durdu. Bekaroğlu’nun Desa direnişçisi Emine Arslan’ı ziyaretinde söylediği “cipli başörtülüler bana oy vermesin” sözü aslında bir seçim perspektifinin ürünüydü. Bu iki deneyim krizin derinleşmesiyle sınıfın bağımsız-birleşik gücü yaratılamadığı koşullarda, işçilerin nereye yöneleceğini gösterdi.

Kriz koşulları sınıfın üzerinde bir kara veba gibi dolaşan işsizliği yaygınlaştırmaktadır. Bugün Türkiye’de açık ve sayılamayan işsizlerin toplamı 6 milyondur. Eylül 2008’den beri bu sayıya 1 milyona yakın kişi eklenmiştir. Gelişmeler ve eldeki veriler, 2010 sonlarına kadar bu sayıya 2-3 milyon kişinin daha katılacağını göstermektedir. Yani çok kısa bir zamanda gerçek işsiz sayısının 10 milyona yükselmesi olasıdır. Bu muazzam bir rakamdır.

İşsiz yığınlar üst kimliği oluşmadığı koşullarda, hızla ötekileştiren, lümpenleşen, reaksiyonel özellikler gösteren bir karaktere sahiptir. Önümüzdeki dönemin

temel görevini sınıfın bağımsız-birleşik kitlesel gücünü açığa çıkartmak olarak belirlersek, bu gücün organik parçası olan işsizlere yönelik somut politikaların geliştirilmesi yaşamsal önem taşıyacaktır. Eğer bu başarılamazsa bu kitlelerin sistem tarafından mobilize edilmesi kaçınılmazdır.

ABD’de Obama’nın iktidara gelmesi ve hegemonya krizine karşı restorasyon çabaları, yeni Irak ve Afganistan politikaları ve NATO’nun yeni paradigması, TC’nin neo-Osmanlılık yönelimlerini beslemekte, işsiz yığınların neo-lejyoner olarak devreye sokulmasının önünü açmaktadır. Ayrıca bu işsiz yığınların 1926 Almanya’ında Beyaz Gömlekliler, daha sonra Kahverengi Gömlekliler ve SA’lar, 1922 İtalya’ında Kara Gömlekliler, Franco İspanya’ındaki falanjlar olarak karşımıza çıkması olasıdır.

AKP, CHP, MHP ve SP’nin aldığı oyların bir yanıyla katastrof zeminleri yarattığı gözardı edilmemelidir. Dinsel gericilik ve milliyetçilik dalgasının işsiz yığınları hızla sarması ve faşizmin kitle ruhunun sokakları işgal etmesi olasıdır. Kendini “küçük adam” hisseden işsiz, kolayca Kara Gömleklilere ve SA’lara dönüşebilir.

Bundan dolayı seçim süreci ve sonuçları sınıfın kapitalist krize karşı açığa çıkan öfkesini, hoşnutsuzluğunu, reaksiyonunu massedici bir işlev gördü. Sınıf bloke edildi. Eğer devrimci alternatifler yaratılmazsa “mutluluk yerini ödeve, özgürlük yerini otorite ve disipline, eşitlik yerini hiyerarşiye” bırakacaktır. Naziler 1928 seçimlerinde 12 milletvekilliği kazandı. 1930 yılında oyları 6,5 milyona, milletvekili sayısı 107’e yükseldi. İki yıl sonra oyları % 36’ya, milletvekili sayısı 230’a ulaştı. 1933’te ise iktidarı ele geçirdiler. 1929 krizinin etkileri ve 1931 yılındaki 6 milyon işsiz Nazizmi iktidara taşıdı.

Yaşanan kapitalist kriz sürecinde uluslararası düzeyde yaygınlaşan ekonomik-milliyetçilik ve korumacılık eğilimleri işçi sınıfı için yeni tehlikeleri işaretlemektedir. İşçi sınıfına Nazi çalışma rejimini andıran uygulamalarla köle işçilik ya da işsizliğin kahredici sefaleti dayatılmaktadır. Bu ablukanın dağıtılması önümüzdeki en temel görev olacaktır.

Son olarak DTP’nin aldığı oylar Kürt halkının ulusal enerjisini açığa çıkardı. Her şeye karşın dosta düşmana Kürt varlığını gösterdi. AKP’nin son derece provokatif atakları, DTP’yi dışlayan ve etkisizleştirmeyi amaçlayan politikaları boşa çıktı. Kürt halkı ben de varım dedi. Ne var ki burada unutulmaması gereken, bu enerjinin bir pazarlık konusu olması ve Ortadoğu’nun yeni dizaynına uygun bir Kosova modelinin zeminlerini örme riskini içinde taşımasıdır.

Kürt sorununun Barzani’leştirilerek ya da Türk-İslam, Kürt-İslam sentezi çerçevesinde “çözülmesi” (Fethullah Gülen’nin Kürt federe devletindeki ekonomik ve nüfuz alanı çabaları boşuna değildir), emperyalizmin bölge ihtiyaçlarına göre sorunun ele alınması gündemdedir. Bu bir anlamda separatist bir yönelimdir. Bu kurguyu bozacak tek güç Kürt yoksulları ve Kürt işçileridir. Aslında seçimlerde Kürt yoksulları ve işçileri net olarak tavrını koymuş, büyük oy farkıyla tarafını göstermiştir. Ama ulusal sorunda unutulmaması gereken, geniş spektrum yaratan siyasal eğilimlerin süreci belirlediği ya da süreçteki en örgütlü kesimin ağırlığını koyduğudur. Bugün Kürt egemenleri veya burjuvazisi arkasına Kürt yoksullarının ve işçilerinin enerjisini alarak devrededir. Kürt halkının bir Kosova modeline ya da sürecin Barzani’leştirilmesine izin vermesi geleceğinin karartılması anlamını taşıyacaktır. Evet DTP’nin aldığı oylar önemlidir ama bu oyların yarattığı enerjinin nasıl şekilleneceği daha da önemlidir. Kısaca bugün Kürt sorunu yeni bir eşiktir. Sınıfsal ayrışma ve farklılaşmanın açığa çıkacağı ve hızla artacağı bir

sürece girilmiştir. Özellikle Batı yakasında sınıfsal enerjinin açığa çıkması ve enternasyonal dalganın yükselmesi bu ayrışmada ciddi önemde rol oynayacaktır. Batı yakasında sınıfsal enerjinin açığa çıkması ulusal enerjinin yönelimini de belirleyecektir. Yani enternasyonal görevler dünden çok daha acilleşmiştir. Bu bir yanıyla “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarının örülmesi anlamını taşımaktadır.

Sonuç olarak işçi sınıfının önünde son derece önemli sorunlar ve yoğunlaşacak bir mücadele gündemi bulunuyor. Özellikle işçi sınıfı işsizlik ve sınıfın tarihsel kazanımlarının (kıdem ihbar tazminatının, en temel sosyal haklarının ve ikramiyelerinin vb.) gaspı, sistemli güvencesizleştirme saldırılarıyla karşı karşıyadır.

İşçi sınıfına Nazi çalışma rejimi ya da Vietnam çalışma rejimiyle köle işçilik ve beleş ücret dayatılıyor. Ve işsizlik korkusuyla felç edilmek isteniyor. Seçimler, sınıfın sorunlarına odaklanmasını ve somut yanıtlar üretmesini engelleyen bir içerik taşıdı. Ama kapitalizmin krizi devam ediyor. Sermaye krizin

mahiyetini soğukkanlılıkla sınıfın üzerinden çıkartmak istiyor.

Bu koşullarda gerçekleşen 1 Mayıs en başta Gürsaş, Tezcan, Brisa ve Sinter’de başlayan fabrika işgal eylemlerinin ruhunun ve radikalliğinin taşındığı gün olmalıdır.

Sınıfın kapitalist krize karşı öfkesinin açığa çıktığı işgal, direniş, grev şiarının alanlarda maddi bir güç haline geldiği gün olmalıdır.

Kapitalist krize karşı en başta Taksim meydanı, yani 1 Mayıs meydanı sınıfın siyasal kitle eyleminin yapıldığı alana dönüşmelidir.

1 Mayıs seçim atmosferinin yarattığı ataletin kırıldığı, sinizmin dağıtıldığı, sınıfsal öfke ve coşkunun işçi sınıfını kavradığı bir gün olmalıdır. 1 Mayıs sınıfa karşı sınıf politikalarının açığa çıktığı bir gün olmalıdır. 2009’u kazanma 1 Mayıs’ı layıkıyla kutlamaktan geçecektir. Her şey işçi sınıfı için...

**1 Mayıs’ta Taksim’de, 1 Mayıs alanında!
Her yeri 1 Mayıs alanına çevirmek için,
alanlara!**

Basel’de Devrimci 1 Mayıs Platformu...

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs’a yönelik hazırlıklar Basel’de 2009 yılının Mart ayının ortalarında başladı. İsviçre Devrimci İnşa Grubu’nun çağrısıyla “**Devrimci 1 Mayıs Platformu**” oluşturma amacıyla düzenli toplantılar yapıldı.

Bu toplantılarda 1 Mayıs’ın özüne ve içeriğine uygun olarak nasıl kutlanması gerektiğine ilişkin anlamlı tartışmalar yapıldı. Kullanılacak materyallerin (ortak bildiri, afiş, pankart vb.) içeriği, şiarların saptanması gibi konular verimli tartışmalara vesile oldu. Bileşenlerin çoğunluğu bu yılki 1 Mayıs’ta, krizin kapitalizmin krizi olduğu, dolayısıyla kamuoyunun karşısına kapitalizme karşı tereddütsüz bir şekilde sosyalizm şiarıyla çıkılması, kullanılacak materyallerin bu içeriğe uygun olarak hazırlanması gerektiği konusunda görüş birliğine vardılar.

Bu aşamada tartışmaların seyri farklı bir muhteva kazandı. “Devrim ve sosyalizmi değil, reform taleplerini öne çıkaralım” eksenine oturdu ve reform-devrim diyalektiği üzerine anlamlı tartışmalar yapıldı. Bu tartışmalar, İsviçreli bazı devrimci gruplarda bile “platformun bileşenini geniş tutmak için esneklik gösterelim, ortak noktaları öne çıkaralım” biçiminde yalpalamalara neden oldu. Fakat platformda yeralan İsviçre Devrimci İnşa Örgütü ve TKİP’nin ortak bir eksenle birleşmesi tartışmaların seyrini değiştirmekle kalmadı, belli bir yalpalama gösteren İsviçre Sosyalizm için Hareket gibi kimi grupların da net bir tutum almasına neden oldu. (MLKP’li arkadaşlar bu tartışmaların yapıldığı toplantılara işleri nedeniyle katılamamışlardı.)

Böylece Devrimci 1 Mayıs Platformu, İsviçre Devrimci İnşa, İsviçre Sosyalizm İçin Hareket, Villa Rosenau, bazı otonom gruplar, TKİP ve MLKP tarafından kurulmuş oldu. Kimi İsviçreli yapılar ise platformun destekçileri olarak kendilerini tanımladılar.

Platform, ortak bir bildiri ve el ilanı çıkardı. “*Kriz sizsiniz, çözüm biziz, sosyal hak gasplarına, işten atmalara ve savaşa karşı sosyal bir devrim için mücadeleye!*” şiarının yer aldığı ortak bir afiş hazırlandı. Materyallerin kullanımına başlandı. Çeşitli etkinlikler de 1 Mayıs’a çağrı amacıyla değerlendiriliyor. Devrimci 1 Mayıs Platformu yaygın bir ön hazırlık çalışması örgütleyerek 1 Mayıs’a güçlü bir katılımı hedefliyor ve sendikaların icazetli, ruhsuz kutlamalarının etkisini kırmak, 1 Mayıs alanına görseelliği ve şiarlarıyla devrimci bir etkiyi egemen kılmak istiyor. Buna uygun çeşitli taktik biçimler de saptanmış bulunuyor. Biz Basel **TKİP** taraftarları olarak gerek ortak materyalleri gerekse de partimizin materyallerini yaygın kullanarak kendi cephemizden 1 Mayıs’a hazırlanacağız.

Basel’den TKİP taraftarları

CIA-Soros patentli “devrimler”in sembol ismi Saakaşvili’nin tahtı sallanıyor!

Belli bir kitle desteği sağlayarak ABD işbirlikçisi yönetimlerin başa geçirilmesi operasyonları, belli bir süre “kadife devrimi”, “gül devrimi”, “portakal devrimi” gibi isimlerle pazarlanmıştı. Soros’un dolarları, CIA’nın organizasyonu, medyada görevli kaleşörlerin seferber edilmesi ile bu operasyonlar birkaç ülkede başarıya ulaşabilmişti.

Ancak söz konusu başarıları kolaylaştıran, bizzat yıkılan yönetimlerdir. Tümü yolsuzluk, rüşvet, adam kayırma icraatları nedeniyle emekçiler nezdindeki itibarlarını yitirmişti. Elbette başa gelen Amerikancı yönetimler de, yozlaşma konusunda kısa sürede öncekileri aşıyordu. Zira yönetimlerde ABD’ye uşaklık dışında öze dair bir değişiklik olmuyordu.

Bu kirli operasyonların sembol ismi, Washington’dan döndükten kısa bir süre sonra Gürcistan devlet başkanlığı makamına tırmanan Mihail Saakaşvili olmuştu. Washington gübrelğinde yetiştirilen Saakaşvili, gelinen yerde sokaklara dökülen onbinler tarafından tahtından kovulma tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyor.

Ondan fazla muhalefet partisinin çağrısı üzerine ülke çapında düzenlenen gösterilerde Saakaşvili’nin istifa etmesi talebi yükseltildi.

Muhalefet, Saakaşvili’nin istifasından sonra hükümetin görevde kalmasını, ancak parlamento başkanının anayasa uyarınca ülkeyi 45 gün içinde cumhurbaşkanlığı seçimine götürmesini talep ediyor.

Eylemlerine gece de devam eden göstericiler, Saakaşvili’nin istifa etmemesi üzerine parlamento önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Saakaşvili, artan kitlesel gösterilere rağmen istifa etmeyeceğini, muhalefetin isteklerine boyun eğmeyeceğini duyurdu. Tiflis’te bir konuşma yapan Saakaşvili, Gürcistan halkına birlik çağrısı yaptı, “gece-gündüz çalışıp Gürcistan’ı özgürlüğe kavuşturmak” gerektiğinden söz etti. Görünen o ki, savaş aygıtı NATO’ya girmek için çırpınan Saakaşvili’nin Gürcistan’ı özgürleştirmekten anladığı tek şey, ABD adına tetikçilik yapmaktır.

Muhallifler, başken Tiflis’le eşzamanlı olarak Batum kentinde de gösteriler düzenlediler. Onbinlerce kişiyle alanlara çıkan eylemciler, Saakaşvili’yi, geçen yıl Ağustos’ta Güney Osetya’da Rusya’ya karşı girilen savaşta başarısızlıkla, Rusya ile ilişkileri bozmakla ve demokrasiyi boğmakla suçluyor.

İşsizlik ve yoksulluğun arttığı Gürcistan’da, iddia edilenin aksine, “Gül devrimi” ne özgürlük ne demokrasi ne de refah getirdi. Tersine demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki baskı artarken, emekçilerin refah düzeyi de yükselmedi.

Saakaşvili gibi karşıtlarının da Gürcistanlı işçi ve emekçilerin sorunlarına çözüm üretmesi mümkün değil. İşçi ve emekçilerin sorunlarını çözebilmeleri için, düzen güçlerinin ardında sürüklenmekten kurtulup, bağımsız devrimci bir siyasal odak etrafında birleşmek dışında bir yol bulunmuyor.

Moldova Komünist Partisi seçimleri kazandı...

AB destekli muhalefetten sokak eylemleri!

Moldova Komünist Partisi (MKP) bir kez daha parlamento seçimlerinin galibi oldu. 2001 ve 2005 yılında yapılan seçimleri kazanan MKP, 5 Nisan günü yapılan seçimlerde yüzde 50 oranında oy alarak üçüncü kez kazanan parti oldu.

Ancak bu defa MKP’nin zaferinden rahatsız olan AB destekli güçler, seçim sonuçlarına karşı çıkarak taraftarlarını sokaklara döktüler. Seçimlerde hezimete uğrayan AB yanlısı üç parti (üçünün toplam oyu yüzde 34 sınırında kaldı) tarafından desteklenen eylemlerde, oyların yeniden sayımı veya seçimlerin tekrarlanması istendi.

Talebi değerlendiren Merkez Seçim Komitesi, oyların yeniden sayımına gerek olmadığını açıklasa da, gösteriler üzerine Anayasa Mahkemesi oyların yeniden sayılmasına karar verdi.

Moldova yönetimi, Moldova’nın en zengin işadamı Gabriel Stati’nin gösterileri finanse ettiğini söylüyor. Olaylar devam ederken Odessa kenti havaalanında gözaltına alınan Gabriel Stati’nin iadesini Ukrayna’dan isteyen Moldova makamları, gösterileri, “darbe yapmak isteyen bir avuç faşistin işi” olarak değerlendirdi.

“Komünistler”in kazandığı seçimden sonra muhalefetin şiddet içeren protestolarından Romanya’yı sorumlu tutan devlet başkanı Vladimir Voronin, “*göstericilere, darbe girişiminde bulunan faşistlere karşı Moldova’nın ülke bütünlüğünü koruyacağını*” söyledi.

Bükreş yönetimi iddiaları “provokasyon” olarak nitelendirirken, bazı eylemcilerin Romanya ile birleşme yönünde slogan atmaları dikkat çekici bulunuyor.

Protestolarda Romanya’nın parmağı olduğunu savunan Moldova yönetimi, bu yüzden ülkedeki Romen büyükelçiyi “istenmeyen adam” ilan etti. 4.5 milyon nüfuslu ülkede Moldovalı Romenler’in oranının yüzde 65 civarında olduğu belirtiliyor. Olaylar üzerine açıklama yapan Moskova yönetimi ise, Romanya’yı Moldova’nın içişlerine karışmaması konusunda uyardı.

Seçimleri izleyen Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı’nın (AGİT) seçimlerle ilgili değerlendirmesinin olumlu olması, seçimlere hile karıştırıldığı iddiasını zayıflatıyor. Seçimler öncesinde yapılan anketlerden çıkan sonuçlar da MKP’nin kazanacağına işaret ediyordu.

Gelişmeleri değerlendiren Moldovalı uzman Vladislav Kulminsiy de, olayların ülkede bir rejim değişikliğine yol açacağını tahmin etmediğini, çünkü komünistlerin gerçek bir halk desteğine yaslandığını vurguluyor.

“Kızıl tehdit” umut haline geliyor!

Kapitalist-emperyalist sistemin kalesi ABD, kapitalizmin krizini de tüm ağırlığı ile yaşıyor. Büyük buhrandan bu yana yaşanan en büyük kriz ile boğuşan ABD’de “Amerikan rüyası” yavaş yavaş kayboluyor. Sosyalizm Amerikan halkları için umut haline geliyor.

Krizi en ağır yaşayan ülkelerden olan ABD’de ekonomi 1929’dan bu yana olmadığı kadar kötü durumda. Kişi başı 112 dolar değerindeki yiyecek kuponu için devlet kurumlarına başvuranların sayısı Aralık ayından bu yana 580 bin artarak 32 milyon 200 bine ulaştı. Bu rakam her 10 ABD vatandaşından birinin yaşamak için yiyecek kuponlarına mahkum olduğunu gösteriyor. İşsizlik ise Şubat ayı itibarıyla 26 yıllık rekorunu kırarak %8’i aştı.

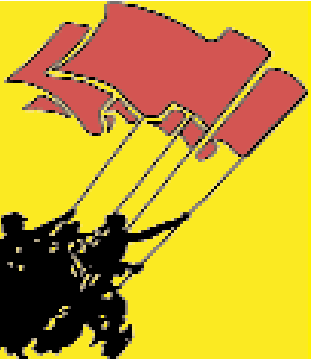
Yaşam koşullarının kötüleşmesi ve krizin etkilerinin artması ile birlikte ABD halklarının “Amerikan rüyası”na inançları da azalıyor. Soğuk savaş boyunca anlatılan “kızıl tehdit” masallarına, hayatın her alanına nüfuz eden tarikatlara, medya aracılığı ile yürütülen manipülasyonlara, anti-komünist propagandaya rağmen son yapılan anketler sosyalizmin umut olmaya başladığı gösteriyor.

Amerika’nın en ünlü araştırma şirketlerinden olan Rasmussen Reports’un son anketi Amerikan toplumunun siyasal tercihlerine dair çarpıcı veriler yansıttı. Aralık ayında yapılan ankette kapitalizmin ve serbest piyasa ekonomisinin sosyalizmden daha iyi olduğunu söyleyenlerin oranı %70 iken mart ayında yapılan ankette bu oran %53’e geriledi. %20 ise sosyalizmin kapitalizmden daha iyi olduğu yönünde fikir belirtti.

Gençliğin arasında sosyalizme inananların oranının ise ülke geneline göre neredeyse ikiye katlandığı görüldü. 30 yaş altındakilerin % 33’ü sosyalizmi seçerken % 30’u kararsız kaldı. 30-40 yaş aralığında ise % 26’sı sosyalizmin kapitalizmden iyi olduğu görüşünde. Ankette soğuk savaş yaşamış 40 yaş üstü kişilerin hala kapitalizme inandığı görüldü.

Anket sonuçlarında özellikle genç nüfusun kapitalizme inancının kalmadığı ve sosyalizmi umut olarak görmeye başladığı görülüyor. Ankette sosyalizm ile ifade edilen planlı bir ekonomi ve piyasaya devlet müdahalesi ile sınırlı olsa da, sonuçlar kapitalizmin çözümsüzlüğünü ve halklar arasında yarattığı arayışı bir kez daha ortaya koyuyor.

Mücadele Postası

Müşteri değil öğrenciyiz!

Mamak Cumhuriyet Anadolu Lisesi okul yönetimi “okul aidatları” için öğretmen ve öğrencilere baskı uyguluyor. Kira ve diğer masraflar için öğrencilerden her dönem başı için 50 TL toplayan okul yönetimi, 10 Nisan günü sınıfları dolaşarak öğrencilere bu parayı ödemelerini istedi. Aidat paralarını ödemeyen/ödeyemeyen öğrencileri sıralamakla kalmadı, sınıf öğretmenlerini de bu konuda uyarak onları da zor durumda bıraktı.

Bu olay okulların ticarethane, öğrencilerin müşteri olduğunu gösteren ne ilk ne de son örnek olacak. Biz Cumhuriyet Anadolu Lisesi’nden Liselilerin Sesi okurları olarak okullarımızı ticarethaneye dönüştüren bu zihniyete karşı mücadelemizi yükseltecek ve aidatları ödemeyi reddedeceğiz.

Cumhuriyet Anadolu Lisesi’nden
Liselilerin Sesi okurları

SES Samsun Şubesi’den basın açıklaması

SES Samsun şubesi 15 Nisan günü OMÜ Hastanesi 3 No’lu kapıda “Sağlıkta dönüşüm programı” adı altında sağlık çalışanlarına yapılan saldırıları ve haksız uygulamaları protesto etmek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdi.

Bu programın uygulandığı hastanelerin polikliniklere dönüştürüldüğü, araştırma ve eğitim işlevlerinin aksatıldığı, çalışanların iş yükünün artmasına neden olduğu ifade edildi. Açıklamada OMÜ Tıp Fakültesi Hastanesi’nde öğretim üyesi dışındaki çalışanlara döner sermaye ödemesinin üst sınırdan yapılmadığı, bu durumun yoksulluk sınırının altında ücret alan personelin mağduriyetini artırdığı söylendi.

Üniversite yönetimi tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden sendika üyeleri ve yönetim kurulu üyelerinin yerlerinin değiştirildiği ve bu değiştirmelerin tehdit aracı olarak kullanıldığı, asistan doktorların fazla çalışmaya ve angaryaya maruz kaldığı, nöbet sonrası dinlenme olanaklarının çok sınırlı yada hiç olmadığı da dile getirildi.

Açıklamanın ardından son Ergenekon operasyonlarına dair başka bir metin daha basına sunuldu. SES’in sürecin başında itibaren “darbeye de şeriate da karşıyız” söylemini dillendirdiği ifade edildi.

Hastane önünde toplanan kalabalık tarafından ilgiyle izlenen açıklama alkışlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Samsun

SES’den basın açıklaması...

KESK’e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul Şubeleri, 9 Nisan 1994 tarihinde Diyarbakır / Silvan karayolunda toprağa gömülü, kafasına kurşun sıkılmış halde bulunan Tüm Sağlık-Sen’in kurucu üyesi ve Diyarbakır Şube Başkanı **Necati Aydın**’ın katillerinin ve cinayetin arkasındaki güçlerin açığa çıkartılması talebiyle 10 Nisan günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Cinayet örgütü kontrgerillanın dağıtılmasının da talep edildiği açıklamayı SES İstanbul Şubeleri adına SES Aksaray Şube Başkanı Songül Beydilli okudu.

Açıklamada, Aydın’ın katledilişinin ardından yürütülen hukuki sürecin sonuçsuz kaldığı belirtilirken, 2004 yılında itirafçı Abdülkadir Aygan’ın ifadelerine rağmen “yargı ve siyasi iktidarın sağrıları oynadığı” söylendi.

Ergenekon itirafçıların ifadelerinde Necati Aydın’a kurşun sıktığı söylenen Albay Abdülkerim Kırıcı’nın evinde ölü bulunmasının OHAL Bölgesi’nin Ergenekon laboratuvarı olduğunu gösterdiği belirtildi. Ergenekon davasının, başta Aydın cinayeti olmak üzere genişletilmesi ve arkasındaki güçlerin açığa çıkartılıp yargılanması talep edildi.

Necati Aydın, 12 Eylül sonrasında OHAL koşullarında kamu emekçilerinin mücadelesini örgütleyen yöneticilerden biriydi. Defalarca gözaltına alınan ve işkencelerden geçirilen Aydın, 1993 yılında OHAL Valiliği’nce Çorum’a sürgün edildi. 22 Mart 1994’te Diyarbakır’da eşi ve akrabaları ile beraber keyfi olarak gözaltına alındı ve 4 Nisan 1994’te çıkarıldığı Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından serbest bırakıldı. Serbest bırakılışı sırasında mahkeme binasından çıkışına izin verilmeyen ve bina içinde bekleyen JİTEM ekipleri tarafından “başka bir konuda ifadenizi vermeniz gerekiyor, bizimle geleceksiniz denilerek”, iki akrabasıyla beraber alıkonuldu. Aydın’ın cesedi 5 gün sonra (9 Nisan 1994) Diyarbakır / Silvan karayolu üzerinde toprağa gömülü ve kafasına kurşun sıkılmış olarak bulundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eczacılardan yürüyüş!

İstanbul Eczacı Odası, AKP’ye yakınlığı ile bilinen Zapsu ailesinin sahibi olduğu For You adlı mağazalarda ilaç satışına başlamasını 11 Nisan günü gerçekleştirdiği yürüyüşle protesto etti. Eczacılık Fakültesi öğrencilerinin de yer aldığı yürüyüş saat 11.00’de Beyoğlu Tünel’den başladı.

En önde, “Drugstore For You! İzin vermeyeceğiz! TEB 1. Bölge İstanbul Eczacı Odası” pankartı yer alırken “Heveslenme For You! Halkın eczacıları Drugstore açmana izin vermeyecek!”, “Eczacılık mesleği sahihsiz değildir!”, “Eczaneler bizindir sermayenin olmayacak!”, “Sağlık haktır satılmaz!”, “Eczaneler serbest piyasa düzeninin dişlileri olmayacaklar!”, “Hangi çılgın eczacıya zincir vuracakmış şaşarım!”, “No Drugstore For You! İlaç eczanede satılır markette ise pazarlanır!”, “One Minute Zapsu! For You sağlığa zararlıdır!” şiarlı pankartlar açılarak Taksim Meydanı’na kadar sloganlarla yüründü.

Taksim Meydanı’na gelindiğinde burada konuya ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, Zapsu ailesine ait For You mağazalarının yeniden yapılandırıldığı ve bu yapılandırmanın asılan büyük boy afişlerle ilan edildiği söylendi.

Sağlık Bakanlığı’nın valiliklere yazı göndererek yasadışı olan afişlerin kaldırılması talimatına rağmen afişlerin hala kaldırılmadığı, For You Yönetim Kurulu Başkanı Aziz Zapsu’nun basına “reçeteli ilaç satmayacağız” diye açıklama yapmasına rağmen alttan alta reçetesiz ilaç sattığı belirtildi.

Halkı pazarlama mantığına ve ilaç tekellerinin insafına terk edecek her türlü düzenlemeye karşı çıkılacağına ifade edildi.

“Parasız sağlık parasız eğitim!”, “Sömürge yasaları istemiyoruz!”, “Eczaneler bizindir bizim kalacak!”, “Zapsu elini eczanemden çek!”, “Zapsu şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “Zapsu For You’nu al başına çal!” sloganlarının atıldığı eyleme 500’ü aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**“Sadece kendimiz için değil, yaşamı
köleleřtirilmiř milyonzlarca
işçi ve emekçinin haklı
davasını savunmak için
direniyoruz”**

Hatice Yürekli

**22 Nisan 2001’de Büyük Zindan Direnişi’nde
şehit düřen TKİP Kurucu  yesi
Hatice Yürekli’yi saygıyla anıyoruz...**

**Devrimciler  lmez,
devrim davası yenilmez!**